

Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна

Економічний факультет
Кафедра економіки та менеджменту

Кваліфікаційна робота магістра

на тему: «УПРАВЛІННЯ МОТИВАЦІЄЮ ПЕРСОНАЛУ НА
ПІДПРИЄМСТВІ»

Виконав: здобувач 2 курсу, групи
ЕТЗ-21

Спеціальності 073 «Менеджмент»
Освітньо-професійної програми
«Адміністративний менеджмент»

_____ Віталій ГРИЦАЙ
(підпис)

Керівник наукової роботи: кандидат
економічних наук, доцент

_____ Кристина ТОНЄВА
(підпис)

Рецензент: _____
(посада)

(підпис)

Харків – 2025

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна

Факультет економічний
Кафедра економіки та менеджменту
Освітньо-кваліфікаційний рівень магістр
Спеціальність 073 «Менеджмент»
Освітньо-професійна програма «Адміністративний менеджмент»

ЗАТВЕРДЖУЮ

В.о завідувача кафедри

Лариса ТЄШЕВА

(підпис)

(ім'я, прізвище)

«10» грудня 2025 року

**З А В Д А Н Н Я
НА КВАЛІФІКАЦІЙНУ РОБОТУ МАГІСТРА**

Гриця Віталія Івановича

(прізвище, ім'я, по батькові)

1. Тема роботи «Управління мотивацією персоналу на підприємстві»
керівник роботи Тонєва Кристина Валеріївна, кандидат економічних наук,
доцент

(прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання)

затверджені наказом вищого навчального закладу від 05.11.2025 року 2101-5/4060

2. Строк подання студентом роботи «2» грудня 2025 року

3. Перелік питань, які потрібно розробити: розкрити теоретичну сутність мотивації, проаналізувати сучасні моделі формування трудової активності; визначити зміст, форми та інструменти стимулювання персоналу, дослідити їхню ефективність у сучасних умовах; узагальнити методологічні підходи до формування мотиваційних систем на підприємствах; провести аналіз виробничо-фінансових показників та кадрової структури підприємства; оцінити сильні й слабкі сторони діючої системи мотивації та виявити ключові проблеми; розробити практичні напрями вдосконалення мотиваційної політики з прогнозом її результативності на 2026-2030 роки.

4. План роботи

№ з/п	Назва етапів роботи
1	Розробка та узгодження змісту кваліфікаційної роботи магістра, ознайомлення з літературними джерелами за темою
2	Робота над теоретичним розділом
3	Доопрацювання першого розділу згідно з рекомендаціями наукового керівника. Написання другого розділу кваліфікаційної роботи
4	Доопрацювання другого розділу згідно з рекомендаціями наукового керівника. Підготовка третього розділу кваліфікаційної роботи
5	Доопрацювання третього розділу згідно з рекомендаціями наукового керівника. Написання вступу, висновків кваліфікаційної роботи магістра; оформлення списку використаних джерел
6	Доопрацювання кваліфікаційної роботи згідно з рекомендаціями наукового керівника, подання до рецензування
7	Подання роботи на кафедру

5. Дата видачі завдання «2» вересня 2025 року

Здобувач вищої освіти

(підпис)

Віталій ГРИЦАЙ
(ім'я, прізвище)

Керівник роботи

(підпис)

Кристина ТОНЄВА
(ім'я, прізвище)

Гарант освітньої програми

(підпис)

Лариса ТЄШЕВА
(ім'я, прізвище)

ЗМІСТ

ВСТУП.....	5
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ МОТИВАЦІЄЮ ПЕРСОНАЛУ.....	8
1.1. Концептуальні підходи до формування мотивації персоналу в системі управління підприємством.....	8
1.2. Форми, інструменти та механізми стимулювання персоналу: сучасна наукова інтерпретація.....	16
1.3. Теоретичні моделі побудови системи мотивації в управлінні трудовою діяльністю.....	24
РОЗДІЛ 2. ОЦІНКА СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ МОТИВАЦІЄЮ ПЕРСОНАЛУ НА ТОВ «ROSHEN».....	33
2.1. Аналіз виробничо-фінансових результатів та кадрової структури підприємства.....	33
2.2. Оцінка практик управління персоналом та системи стимулювання.....	42
2.3. Виявлення ключових проблем і бар'єрів у діючій системі мотивації.....	53
РОЗДІЛ 3. НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ МОТИВАЦІЄЮ ПЕРСОНАЛУ ТОВ «ROSHEN».....	65
3.1. Концептуальні засади вдосконалення системи мотивації персоналу.....	65
3.2. Проєкт оновленої мотиваційної моделі для різних категорій персоналу.....	76
3.3. Прогноз ефективності запропонованих змін та оцінка їх впливу на кадрову та виробничу стабільність.....	88
ВИСНОВКИ.....	99
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	103

ВСТУП

Сучасний етап розвитку національної економіки характеризується зростанням вимог до ефективності управління персоналом, що зумовлено структурними трансформаціями ринку праці, посиленням конкуренції, цифровізацією виробничих процесів та необхідністю швидкої адаптації підприємств до зовнішніх змін.

За таких умов саме персонал виступає ключовою детермінантою організаційного розвитку, а здатність підприємства формувати стійку систему мотивації стає визначальним чинником його конкурентоспроможності. Людський капітал перетворюється на стратегічний ресурс, що здатний забезпечувати не лише поточні виробничі результати, а й створювати підґрунтя для інноваційної активності, гнучкості та стійкості у довгостроковій перспективі.

У сучасному науковому дискурсі мотивація персоналу розглядається як багаторівневий механізм, що поєднує внутрішні прагнення працівника, організаційні впливи, соціальні очікування, умови професійного середовища та особливості трудового процесу.

Ефективність системи мотивації визначається не лише розміром винагороди або спектром застосованих стимулів, а передусім їх узгодженістю з потребами персоналу, структурою роботи, характером організаційної культури та стратегічними цілями підприємства. Саме тому формування сучасної мотиваційної політики потребує не вузького застосування окремих методів, а інтегрованого підходу, що поєднує результати психологічних, управлінських, соціологічних та економічних досліджень.

Аналіз практики управління персоналом на українських підприємствах свідчить про наявність системних суперечностей: матеріальні стимули часто залишаються домінуючими, тоді як індивідуальні мотиваційні профілі працівників, потреби професійного розвитку, умови праці, психологічна безпека та нематеріальні аспекти взаємодії не завжди враховуються в належному обсязі.

Крім того, значна частина підприємств зіштовхується з труднощами під час адаптації класичних моделей мотивації до сучасних умов, зумовлених цифровізацією, гібридними формами зайнятості, зростанням ролі знаннєвих компетентностей та зміною ціннісних орієнтацій працівників.

Недостатня адаптованість традиційних мотиваційних систем часто призводить до зниження залученості персоналу, збільшення плинності кадрів, порушення внутрішньої комунікації та зменшення продуктивності праці. Водночас ті підприємства, які застосовують комплексні підходи до стимулювання та диференціюють мотиваційні інструменти відповідно до реальних потреб персоналу, демонструють стабільне підвищення результативності, ефективніше впроваджують модернізаційні програми та утримують ключових фахівців.

Проблематика дослідження мотивації персоналу набула особливої актуальності у зв'язку з трансформацією виробничих процесів у 2023-2025 рр., появою нових форматів взаємодії, посиленням ролі професійної автономії та зростанням впливу соціально-психологічних факторів.

Оновлений підхід до мотивації передбачає врахування змін у структурі робочого часу, очікуваннях працівників щодо гнучкості, можливостей розвитку, справедливості винагород, участі у прийнятті рішень і доступу до цифрових ресурсів. За таких умов завданням управління стає не лише створення стимулів, а й формування умов, у яких працівник може реалізувати власний потенціал.

Значний науковий внесок у розроблення теоретичних основ мотивації зробили М. Армстронг, Д. МакКлелланд, А. Маслоу, Ф. Герцберг, К. Альдерфер, Р. Десі та Е. Раян, В. Врум, Е. Локк, Д. МакГрегор, які створили фундаментальну базу для подальшого розвитку інтегральних та інноваційних моделей. Однак комплексне поєднання змістових, процесуальних, поведінкових та цифрових моделей мотивації, а також їх адаптація до специфіки українських підприємств потребують подальших досліджень.

Об'єктом дослідження є процес управління мотивацією персоналу на підприємстві.

Предметом дослідження виступають теоретичні, методичні та прикладні засади формування й удосконалення системи мотивації персоналу.

Мета дослідження полягає в обґрунтуванні теоретичних основ мотивації персоналу, проведенні комплексної оцінки діючої системи мотивації та розробленні рекомендацій щодо її вдосконалення з урахуванням сучасних тенденцій та прогнозів розвитку організаційного середовища.

Для досягнення поставленої мети визначено такі завдання:

1. розкрити теоретичну сутність мотивації, проаналізувати сучасні моделі формування трудової активності;
2. визначити зміст, форми та інструменти стимулювання персоналу, дослідити їхню ефективність у сучасних умовах;
3. узагальнити методологічні підходи до формування мотиваційних систем на підприємствах;
4. провести аналіз виробничо-фінансових показників та кадрової структури підприємства;
5. оцінити сильні й слабкі сторони діючої системи мотивації та виявити ключові проблеми;
6. розробити практичні напрями вдосконалення мотиваційної політики з прогнозом її результативності на 2026-2030 роки.

Методичною основою дослідження є поєднання загальнонаукових і спеціальних методів: аналізу й синтезу, системного підходу, структурно-логічного та порівняльного аналізу, методів оцінювання результативності персоналу, економічних розрахунків, графічної інтерпретації даних, моделювання, контент-аналізу та методів соціологічного опитування. Використання комплексного методичного інструментарію забезпечує цілісність дослідження та достовірність отриманих результатів.

Структура роботи охоплює три розділи, що містять теоретичний аналіз проблематики мотивації, оцінку практичної системи управління мотивацією персоналу та розроблення рекомендацій щодо її вдосконалення із використанням прогнозних моделей розвитку.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ МОТИВАЦІЄЮ ПЕРСОНАЛУ

1.1. Концептуальні підходи до формування мотивації персоналу в системі управління підприємством

Мотивація персоналу є фундаментальною категорією сучасного управління, що визначає характер залучення працівників до трудової діяльності, рівень їх продуктивності, схильність до ініціативи та готовність до професійного зростання. У науковій літературі поняття мотивації традиційно розглядається як система внутрішніх і зовнішніх спонукань, що визначають поведінку працівника. Однак сучасні підходи виходять за межі вузького розуміння мотивації як простого реагування на стимули, формуючи багатовимірну систему управлінських впливів, що охоплює потреби, цінності, поведінкові установки, соціальне середовище та структуру організації.

Управління мотивацією виступає складовою стратегічного менеджменту підприємства, оскільки здатність працівників зберігати продуктивність і якість праці у довгостроковій перспективі визначається не стільки матеріальними факторами, скільки взаємодією між індивідуальними характеристиками працівника та організаційним середовищем. Саме тому у сучасній теорії мотивації дедалі більше уваги приділяється комплексним моделям, які враховують когнітивні, емоційні та соціальні компоненти трудової поведінки.

Розвиток теоретичних уявлень про мотивацію персоналу відображає зміну парадигм в управлінні працею. У першій половині XX століття домінували раціоналістичні концепції, які розглядали людину як елемент виробничої системи, орієнтований на виконання норм і реагування на матеріальні стимули. Однак із розвитком поведінкової економіки, психології та соціології праці відбулося розширення підходів, у яких працівник перестав сприйматися виключно як виконавець операцій.

У таблиці 1.1 представлено етапи становлення теорій мотивації персоналу.

Таблиця 1.1 – Етапи становлення теорій мотивації персоналу

Етап	Характеристика підходу	Наукові акценти	Основні мотиватори
Класичний (1900-1930)	раціоналістичний погляд на працю	організація операцій, контроль	заробітна плата, дисципліна
Гуманістичний (1930-1960)	увага до соціальних потреб	групова динаміка, лідерство	визнання, залучення
Психологічний (1960-1990)	концепції потреб та очікувань	емоції, мотиваційні установки	розвиток, самоствердження
Сучасний (1990-2020)	багатовимірний підхід	культура, зміст роботи, цінності	поєднання матеріальних та нематеріальних стимулів
Цифровий (2020-сьогодення)	персоналізація, аналітика	індивідуальні профілі, гнучкість	автономія, можливості, дані

Джерело: складено автором за джерелами 11,23

Історія еволюції демонструє поступове ускладнення моделей мотивації, що вимагає від підприємств переходу від універсальних форм стимулювання до індивідуалізованих систем, здатних враховувати інтереси різних поколінь, професій та видів діяльності.

Мотивація персоналу не є ізольованим процесом і розглядається в інтеграції з іншими функціями управління – плануванням, організацією, контролем, розвитком і комунікацією. Ефективність підприємства визначається здатністю узгоджувати мотиваційні механізми з ключовими управлінськими процесами.

У сучасній управлінській науці мотивація трактується як механізм перетворення стратегічних цілей підприємства на індивідуальні трудові дії працівників. Вона забезпечує той місток, що поєднує організаційні наміри з повсякденною виробничою поведінкою.

Це узгодження потребує не лише формальних стимулів (заробітної плати, премій, компенсацій), а й структурування робочого середовища, у якому працівник відчуває причетність до загальних результатів, довіру до системи оцінювання та можливість контролювати власний професійний розвиток.

Сучасне розуміння мотивації визнає її залежність не тільки від зовнішніх стимулів, а й від внутрішніх детермінант. Потреби, мотиви, інтереси, цінності та образи можливого майбутнього формують індивідуальну картину поведінки, яка може як посилити, так і послабити вплив організаційних інструментів.

Характерною особливістю є те, що внутрішні детермінанти складаються під впливом соціального досвіду, особистісних якостей, професійної історії та взаємодії з організаційним середовищем. Тому сучасні системи управління враховують, що однакова форма стимулювання може мати різну ефективність для різних груп працівників (рис. 1.1).

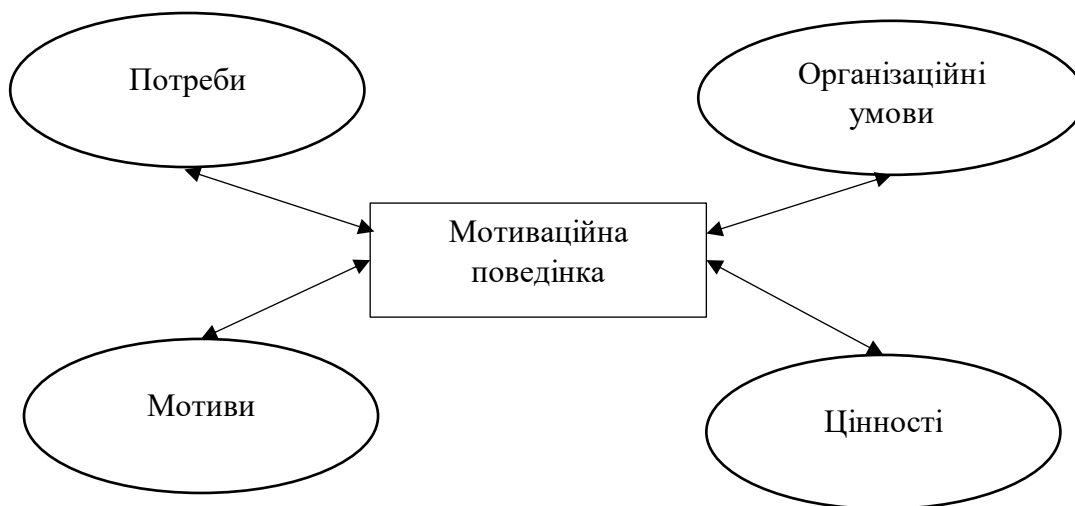

Рисунок 1.1 – Структура детермінант мотиваційної поведінки працівника

Джерело: складено автором за джерелами 4,11

Потреби є первинним джерелом активності людини. У класичних теоріях вони описуються як дефіцити, що спонукають до дії, однак сучасна динаміка праці розширює це поняття. Потреби працівника включають не лише фізичні та соціальні аспекти, а й когнітивні та професійні.

Працівник сучасного підприємства прагне не просто реалізувати професію, а й отримати можливість розвитку, відчувати стабільність, бути частиною команди та мати доступ до ресурсів для досягнення особистих результатів. Це пояснює зростаючу роль професійних потреб – бажання вдосконалювати компетентності, працювати з сучасними технологіями, брати участь у проєктах.

З огляду на це, підприємство повинно забезпечити відповідність між організаційною структурою потреб та фактичними умовами праці. Якщо потреби тривалий час не задовольняються, виникає дисбаланс, що проявляється у зниженні продуктивності та високій плинності персоналу.

Мотиви виступають психологічними механізмами, що спрямовують дії працівника на досягнення результатів. Вони формуються на перетині потреб та індивідуальних уявлень про можливі винагороди. Мотиви можуть бути стабільними (орієнтація на професійну реалізацію) або ситуативними (реакції на організаційні події).

У контексті управління мотиви є центральною точкою впливу управління: саме через їх формування відбувається регуляція поведінки. Сильним мотивом стає той, що підтримується одночасно зовнішніми стимулами та внутрішньою готовністю працівника до активності.

Ефективність мотивації залежить від структури організаційного середовища. Якщо умови праці не дозволяють працівнику реалізувати свої потреби або обмежують доступ до розвитку, навіть найбільш продумана система стимулювання не матиме сталого ефекту.

Організаційні умови включають:

- характер технологічного процесу;
- рівень автономії працівника;
- доступ до ресурсів;
- стиль керівництва;
- якість внутрішньої комунікації;
- прозорість оцінювання та винагороди.

Сприятливе середовище не тільки посилює дію стимулів, а й формує психологічну безпеку працівника, яка є критичною у періоди змін та модернізації.

Сучасні наукові підходи розглядають мотивацію як результат взаємодії між індивідуальними характеристиками працівника та організаційною системою. Цю взаємодію можна подати у вигляді системного зв'язку (табл. 1.2).

Таблиця 1.2 – Взаємодія детермінант мотивації

Індивідуальні чинники	Організаційні чинники	Результат
потреби, цінності, досвід	структура праці, стиль керівництва, умови	мотиваційна поведінка
професійні цілі	можливості розвитку	залученість і якість праці
емоційні стани	культура, взаємодія в колективі	стабільність результатів

Джерело: складено автором за джерелами 4,18

Теоретичні засади мотивації персоналу формують багатовимірну систему, у межах якої поєднуються внутрішні психологічні механізми, організаційні умови та управлінські інструменти. Мотивація сучасного працівника є результатом взаємодії потреб, мотивів, професійних орієнтацій та структурних особливостей підприємства. Це створює основу для подальшого розгляду сучасних інструментів мотивації та теоретичних моделей її побудови.

Розвиток теорії мотивації в управлінській науці супроводжується переходом від лінійних пояснень поведінки працівника до моделей, що враховують складну взаємодію між свідомими та підсвідомими механізмами, індивідуальними очікуваннями, організаційними стимулами та контекстом професійної діяльності. У сучасних дослідженнях мотивація розглядається не як одиничний акт реагування на стимули, а як системний процес, що охоплює формування намірів, оцінювання можливостей, прийняття рішень і виконання дій. Така перспектива вимагає переосмислення ролі мотивації у структурі управління підприємством та її функціональних зв'язків з іншими елементами організаційної системи.

Суттєві зміни у характері праці призвели до трансформації теоретичних підходів до мотивації. Якщо раніше у фокусі були передусім матеріальні стимули та задача оптимізації виробничої дисципліни, то сьогодні акцент зміщується на інтелектуальні, когнітивні та соціально-психологічні компоненти трудової активності. Економіка знань формує новий тип працівника – того, хто володіє компетентностями, що постійно оновлюються, і для якого фактор самореалізації має не менше значення, ніж фінансова винагорода.

Відтак у науковому обговоренні укорінюються моделі, що поєднують як внутрішню мотивацію (інтерес, творчість, прагнення до професійного зростання), так і зовнішню (заробітна плата, премії, кар'єрні можливості). У таких моделях працівник сприймається як активний суб'єкт, що здійснює вибір професійних стратегій, а не як об'єкт дисциплінарного впливу (табл. 1.3).

Таблиця 1.3 – Особливості мотивації в умовах економіки знань

Характеристика	Традиційна мотивація	Мотивація у сучасній економіці
Основний ресурс	фізична праця	інтелектуальні та творчі здібності
Фокус стимулів	матеріальні винагороди	поєднання внутрішніх і зовнішніх стимулів
Робочий процес	стандартизований	гнучкий, орієнтований на вирішення проблем
Роль працівника	виконавець	носії компетентностей та ініціатив
Очікування	стабільність, зарплата	розвиток, самореалізація, автономія

Джерело: складено автором за джерелами 11,18

Мотивацію працівника зазвичай пояснюють через взаємодію двох груп чинників – внутрішніх і зовнішніх. Однак сучасні теоретичні моделі наголошують на тому, що ця взаємодія є значно складнішою, ніж просте додавання ефектів.

Внутрішня мотивація забезпечується інтересом до змісту роботи, відчуттям сенсу, можливістю впливати на результати та здатністю до творчого виконання завдань. Зовнішня формується завдяки системі винагород, нормативним вимогам та очікуваним наслідкам виконання чи невиконання роботи. Ефективність управління залежить від здатності підприємства поєднувати ці два види впливів, не нівелюючи внутрішню мотивацію надмірною зовнішньою регламентацією.

Збереження внутрішньої мотивації працівника стає критичним в умовах високої конкуренції, оскільки перевантаження зовнішніми стимулами може призвести до втрати інтересу до роботи. Тому у сучасних моделях пріоритетом є підтримка психологічного середовища, де працівник відчуває можливість самореалізуватися через зміст роботи, а не лише через винагороди.

Когнітивна психологія внесла у науку про мотивацію новий вимір: поведінку працівників почали пояснювати через інтерпретацію ними ситуацій, оцінку можливостей і очікуваних наслідків. Таким чином, мотивація перестала

розглядатися як автоматична реакція на стимули й почала інтерпретуватися як результат індивідуальних рішень.

Сутність когнітивного підходу полягає в тому, що людина діє не через стимули як такі, а через їхнє усвідомлення та інтерпретацію. Працівник обирає ті поведінкові стратегії, які здаються йому найдоцільнішими з огляду на власні ресурси, досвід і можливі винагороди (табл. 1.4).

Таблиця 1.4 – Основні елементи когнітивної моделі мотивації

Елемент	Зміст	Значення для управління
Очікування	оцінка працівником власних можливостей виконати завдання	необхідність забезпечення доступу до ресурсів
Винагороди	усвідомлена цінність результату	важливість диференціації стимулів
Сприйняття справедливості	оцінка відповідності винагороди зусиллям	потреба у прозорості процедур
Самоефективність	віра у власну здатність досягти результату	роль наставництва та навчання

Джерело: складено автором за джерелами 12,23

Праця має соціальний характер, тому мотивація не може існувати поза міжособистісним контекстом. У колективах формуються норми поведінки, що визначають очікування щодо зусиль, рівня відповідальності, ініціативності та ставлення до роботи. Ці норми можуть зміцнювати або руйнувати вплив формальних стимулів.

Соціально-психологічні аспекти охоплюють:

- характер комунікації між працівниками;
- довіру до керівництва;
- ступінь кооперативної поведінки;
- наявність справедливих правил взаємодії;
- відчуття психологічної безпеки.

У середовищі, де домінує взаємопідтримка і конструктивна взаємодія, навіть помірні стимули здатні забезпечувати високий рівень поведінкової активності. У колективах із порушеними комунікаціями мотиваційні інструменти втрачають ефективність незалежно від їхньої матеріальної складової.

Організаційна культура визначає контекст, у якому відбувається трудова діяльність. Вона формує рамки поведінки, стиль взаємодії, образ бажаного працівника та механізми оцінювання. Мотиваційні системи, які не враховують культурних особливостей, стають формальними та не впливають на реальні поведінкові патерни.

Системи, що узгоджуються з культурою підприємства, здатні зміцнювати цінності відповідальності, професійності, взаємодії та розвитку. У такому контексті мотивація перетворюється на інструмент формування поведінкових стандартів (рис. 1.2).

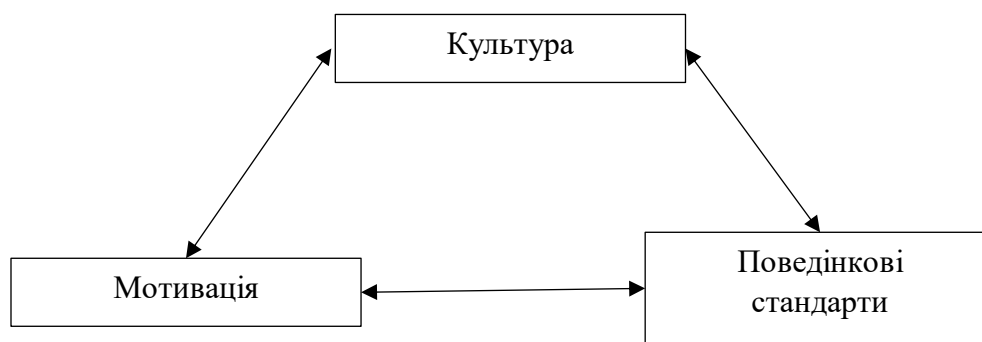

Рисунок 1.2 – Взаємозв’язок мотивації та організаційної культури

Джерело: складено автором за джерелами 12,18

Цифровізація створює новий тип мотиваційного середовища. Змінюються не лише інструменти управління, а й поведінка працівників, які звикають до оперативного доступу до інформації, високої автономії та метрик результативності в режимі реального часу.

У цифровому середовищі мотивація формується через:

- швидкий зворотний зв’язок;
- доступ до індивідуальних показників;
- персональні траєкторії розвитку;
- автоматизовані системи преміювання.

Такий контекст зміщує акцент з контролю на самоорганізацію, а роль керівника переходить до функцій коучингу та підтримки розвитку.

Сучасні концептуальні підходи до мотивації персоналу охоплюють не лише традиційні стимули, а й когнітивні, емоційні, соціальні та організаційні детермінанти поведінки. Мотивація перестає бути лише інструментом впливу і перетворюється на механізм інтеграції індивідуальних цілей працівника зі стратегічними пріоритетами підприємства.

1.2. Форми, інструменти та механізми стимулювання персоналу: сучасна наукова інтерпретація

Ефективне управління персоналом передбачає використання широкої системи стимулів, що регулюють поведінку працівників, створюють умови для їх залучення та забезпечують відповідність індивідуальних зусиль стратегічним цілям підприємства. Система стимулювання розглядається як сукупність методів, які впливають на наміри, очікування та поведінкові реакції працівників через підтримку, винагороди, робоче середовище й умови розвитку.

У сучасній управлінській теорії стимулювання трактується комплексно – як процес, що охоплює матеріальні, соціально-психологічні, організаційні та професійні чинники. Вони не існують ізольовано: кожен вид стимулів формує окрему лінію впливу на працівника, а їхнє поєднання створює узгоджену структуру спонукальних механізмів.

Форми стимулювання визначають загальний зміст впливів на працівника. У науковій літературі вони традиційно згруповані за домінуючими мотивуючими чинниками. Проте сучасний аналіз дозволяє інтерпретувати їх як ресурси, через які організація впливає на трудову активність.

Матеріальна форма стимулювання охоплює фінансові винагороди та пільги. Її сутність полягає у забезпеченні працівнику стабільного зв'язку між результатами та винагородою. Соціально-психологічна форма стимулів ґрунтується на потребі працівника у визнанні, компліментарності, статусі, підтримці та організаційному комфорті. Організаційна форма передбачає вплив через структуру робочих

процесів: можливості автономії, раціональність процедур, наявність зворотного зв'язку та прозорість оцінювання.

Професійна форма стимулювання набуває дедалі більшого значення в умовах економіки знань. До неї належать можливості навчання, участь у проєктах, доступ до сучасних технологій, професійний супровід і кар'єрні перспективи. Саме ця група стимулів стає визначальною у формуванні довгострокової лояльності персоналу та інноваційної активності (табл. 1.5).

Таблиця 1.5 – Ключові форми стимулювання персоналу

Форма стимулювання	Зміст	Основний вплив	Очікуваний результат
Матеріальна	заробітна плата, премії, доплати	зовнішнє підкріплення	підвищення продуктивності
Соціально-психологічна	визнання, статус, підтримка	емоційна залученість	зміцнення лояльності
Організаційна	структура роботи, автономія, умови праці	раціоналізація процесів	підвищення стабільності
Професійна	навчання, розвиток, кар'єрні можливості	внутрішня мотивація	довгострокове залучення

Джерело: складено автором за джерелами 7,28

Матеріальні інструменти залишаються найпоширенішою групою стимулів через їхній безпосередній вплив на життєвий рівень працівника. Однак у сучасному управлінні їх трактування виходить за межі простої системи оплати праці. Матеріальні стимули розглядаються як структурований механізм, що поєднує базову винагороду, змінні виплати, компенсації, бонусні програми і корпоративні пакети.

Базова заробітна плата забезпечує стабільність доходу та формує фундамент економічної захищеності працівника. Змінні виплати – премії, бонуси, надбавки – створюють механізм диференціації результатів і заохочення досягнення цілей. Компенсаційні пакети дозволяють компенсувати витрати, пов'язані з виконанням трудових обов'язків, тоді як соціальні пакети підсилюють почуття захищеності через медичне страхування, підтримку сімей, пенсійні програми.

Узгоджена система матеріальних стимулів формує прозорий і передбачуваний зв'язок між результатами праці та винагородами, що підвищує відчуття справедливості та зміцнює довіру працівників до управління (рис.1.3).

Базова винагорода оклад
Змінні виплати премії, бонуси
Соціально-компенсаційні стимули страхування, доплати

Рисунок 1.3 – Структура матеріальної системи стимулювання

Джерело: складено автором за джерелами 7,16

Зростаюча значущість нематеріальних стимулів обумовлена зміною характеру праці, розвитком цифрових технологій та зрушенням ціннісних пріоритетів працівників. Нематеріальні стимули формують психологічне та соціальне середовище, у якому працівник відчуває власну важливість, отримує підтримку й можливість розвитку.

Визнання результатів і формування позитивного зворотного зв'язку має вагомий вплив на емоційний стан працівника. Важливу роль відіграє також статус, участь у прийнятті рішень, можливість висловлювати пропозиції, гнучкість у визначенні робочих підходів. Цінність нематеріальних стимулів зростає в умовах, коли працівники прагнуть балансу між роботою і приватним життям, а психологічне благополуччя стає одним із ключових показників ефективності трудової діяльності.

Особливе місце серед нематеріальних стимулів належить корпоративній культурі (табл. 1.6). Якщо вона орієнтована на взаємопідтримку, взаємну повагу та конструктивну комунікацію, навіть мінімальні матеріальні стимули здатні

забезпечувати високий рівень результативності. Навпаки, слабка культура нівелює вплив будь-яких формальних заохочень.

Таблиця 1.6 – Нематеріальні інструменти стимулювання персоналу

Група стимулів	Зміст	Механізм впливу	Результат
Психологічні	визнання, підтримка	емоційне підкріплення	підвищення залученості
Соціальні	участь у рішеннях, спільноти	відчуття значущості	зміцнення лояльності
Культурні	цінності, норми, традиції	формування поведінкових стандартів	стабілізація колективу
Етичні	справедливість, прозорість	довіра до управління	зменшення конфліктів

Джерело: складено автором за джерелами 13,36

Професійний розвиток розглядається як один із ключових напрямів сучасного стимулювання. Його сутність полягає у створенні умов для зростання компетентностей, участі у складних завданнях, доступу до внутрішніх і зовнішніх навчальних ресурсів. Професійні стимули спрямовані на формування відчуття перспективи та розширення можливостей працівника.

Такими інструментами є професійне навчання, програми наставництва, включення в інноваційні проєкти, доступ до нових технологій, внутрішні конкурси й освітні гранти. Вони сприяють не лише зростанню професійних навичок, а й формуванню довгострокової лояльності.

Професійні стимули мають особливе значення для працівників інтелектуальної сфери, ІТП, фахівців молодого віку та технічних спеціалістів, для яких розвиток компетентностей є базовою умовою кар'єрного просування.

У сучасних організаціях усе частіше застосовують комбіновані форми стимулювання, що поєднують матеріальні, соціально-психологічні та професійні впливи. Такий підхід дозволяє створювати індивідуалізовані траєкторії стимулювання, у яких ураховуються професійні цілі працівника, його мотиваційний профіль, цінності та етап професійного розвитку.

Комбіновані інструменти включають комплексні програми підтримки, корпоративні системи розвитку, моделі преміювання за компетентності, а також гнучкі системи матеріальних та нематеріальних заохочень. Їхня ефективність ґрунтується на здатності підприємства адаптувати стимули до професійної динаміки працівника.

Система стимулювання персоналу має багатовимірний характер, що охоплює матеріальні, соціально-психологічні, організаційні та професійні форми впливу. Ефективність таких інструментів визначається їх узгодженістю, прозорістю та відповідністю мотиваційним профілям працівників. Сучасний підхід до стимулювання передбачає інтеграцію різних груп стимулів у цілісну систему, здатну забезпечити стійку трудову активність і розвиток персоналу.

Розвиток систем стимулювання персоналу відбувається в умовах підвищеної складності організаційного середовища, де ефективність праці визначається не лише індивідуальними здібностями, а й якістю управління, рівнем взаємодії, доступом до інформації та технологій. У таких умовах системи стимулювання поступово переходять від жорстких моделей, орієнтованих на контроль, до гнучких архітектур, що враховують різноманітність мотиваційних профілів працівників.

Стимулювання розглядається як механізм регулювання поведінки, за допомогою якого організація формує бажані моделі трудової активності: відповідальність, дисципліну, ініціативність, інноваційність, професійний розвиток. У цьому контексті важливо враховувати не лише зміст стимулів, а й їхню структурованість, логіку застосування та здатність до адаптації.

Матеріальні та нематеріальні стимули мають різні механізми впливу на поведінку працівника. Матеріальні винагороди активізують раціональне оцінювання зусиль і результатів, формуючи пряму залежність між досягненнями та винагородою. Натомість нематеріальні стимули ґрунтуються на психологічних ефектах – потребі у визнанні, значущості, професійній самореалізації та соціальній підтримці.

Сучасна наукова інтерпретація підкреслює, що ефективність стимулів визначається не їхньою природою, а тим, наскільки вони узгоджуються з

індивідуальними потребами та етапом професійного розвитку працівника. Наприклад, на ранніх етапах кар'єри домінують матеріальні стимули, тоді як у подальшому зростає роль професійних і соціально-психологічних.

У цьому контексті важливим є забезпечення балансу між стабільними й змінними компонентами стимулювання (табл. 1.7). Стабільні елементи створюють базове відчуття безпеки, тоді як змінні підтримують інтерес до досягнення результатів.

Таблиця 1.7 – Порівняльні особливості механізмів поширених стимулів

Тип стимулів	Основа впливу	Сила короткострокового впливу	Сила довгострокового впливу	Основні ризики
Матеріальні	винагорода, економічна вигода	висока	середня	звикання, втрата ефекту
Соціально-психологічні	визнання, підтримка	середня	висока	суб'єктивність оцінок
Професійні	розвиток, проєкти	середня	дуже висока	потреба у ресурсах
Організаційні	умови та автономія	стабільна	висока	складність модернізацій

Джерело: складено автором за джерелами 7,36

Організаційний дизайн визначає структуру взаємодій, розподіл повноважень, характер комунікації та доступ працівників до ресурсів. Ефективність стимулів значно залежить від того, наскільки структура підприємства дозволяє працівникам реалізувати власні мотиви та потреби. За умови надмірної бюрократії, низької автономії або слабкої координації навіть потужні матеріальні стимули не забезпечують очікуваного результату.

Сучасні підприємства дедалі частіше впроваджують елементи гнучкого дизайну: горизонтальні взаємодії, децентралізацію рішень, розширення відповідальності, командний формат роботи. Така структура дозволяє ефективніше використовувати стимули, оскільки створює умови для ініціативності і швидкого впливу на результати.

Організаційний дизайн відіграє вирішальну роль у підтриманні мотивації. Якщо структура роботи не дозволяє перетворити стимули на реальні результати, працівник стикається з відчуттям безсилля, що знижує залученість.

Концепція організаційної справедливості є ключовою у сучасних дослідженнях мотивації. Працівники оцінюють стимули не лише за їхньою величиною, а й за справедливістю розподілу, зрозумілістю критеріїв та узгодженістю управлінських рішень. Висока прозорість у питаннях винагороди значно підсилює ефект стимулів.

Відчуття несправедливості, навпаки, руйнує мотивацію навіть там, де формальні стимули є достатніми. Тому сучасні системи стимулювання впроваджують механізми регулярного інформування працівників про правила оцінювання, логіку преміювання та очікувані результати.

Практика використання цифрових інтерфейсів (персональні кабінети, панелі результатів, автоматизоване преміювання) підсилює прозорість та усуває суб'єктивність управлінських рішень. Компоненти організаційної справедливості у стимулюванні представлено у таблиці 1.8.

Таблиця 1.8 – Компоненти організаційної справедливості у стимулюванні

Компонент	Зміст	Значення для стимулювання
Процедурна справедливість	чіткість правил, прозорість критеріїв	зменшення недовіри
Розподільча справедливість	відповідність винагород зусиллям	підтримання внутрішньої рівноваги
Інтеракційна справедливість	якість комунікації	зміцнення лояльності
Інформаційна справедливість	доступ до даних про результати	запобігання конфліктам

Джерело: складено автором за джерелами 7,11

Сучасні трудові колективи об'єднують представників різних поколінь, кожне з яких має специфічні цінності, професійні очікування та стилі взаємодії. Відповідно, інструменти стимулювання мають адаптуватися до цієї різноманітності.

Молодші покоління більшою мірою орієнтуються на розвиток, гнучкі підходи до роботи та якість робочого середовища. Для досвідчених працівників важливими залишаються стабільність, соціальний статус і прозорість кар'єрних шляхів. Це створює необхідність комбінованих інструментів, що поєднують стабільну матеріальну основу з різними формами професійного й організаційного стимулювання.

Здатність організації адаптувати стимули до різних поколінь забезпечує зниження плинності, підтримання стабільності знань і формування змішаних команд, здатних швидко реагувати на зміни.

Цифрові технології трансформують традиційні механізми стимулювання. Завдяки автоматизації підприємства отримують змогу більш точно оцінювати результати працівників, формувати індивідуальні траєкторії розвитку та підвищувати прозорість взаємодії.

Основними напрямками цифровізації стимулювання є:

- автоматичне нарахування премій за результатами;
- цифрові панелі вимірювання показників;
- персональні кабінети розвитку;
- аналітичні алгоритми визначення ризиків вигорання;
- електронні системи внутрішньої взаємодії.

Цифровізація створює простір для персоналізації стимулювання: замість універсальних підходів працівники отримують можливість впливати на індивідуальні модулі винагород і розвитку.

Ефективність стимулювання персоналу залежить від здатності підприємства формувати узгоджену систему мотивів, що враховує особливості організаційного середовища, міжпоколінні відмінності, вимоги до прозорості та динамічність цифрових технологій. Сучасні інструменти стимулювання поєднують матеріальні та нематеріальні механізми, підтримуючи працівника як економічного, психологічного та соціального суб'єкта.

1.3. Теоретичні моделі побудови системи мотивації в управлінні трудовою діяльністю.

Моделювання мотиваційних процесів стало необхідною умовою розвитку управління персоналом, оскільки поведінка працівників формується під впливом широкого спектра чинників, які неможливо ефективно регулювати без системного підходу. Теоретичні моделі мотивації дають змогу узагальнити закономірності трудової поведінки, визначити ключові фактори впливу, а також сформулювати концепції практичних рішень, що використовуються підприємствами для досягнення стабільності й високої результативності.

Моделі мотивації відображають еволюцію наукових поглядів і діяльнісних парадигм: від ранніх концепцій, зосереджених переважно на матеріальних стимулах, до багатофакторних систем, що враховують емоційні, ціннісні, когнітивні, соціальні та організаційні детермінанти. Сучасна теорія підкреслює, що жодна модель не може бути універсальною, а ефективність системи стимулювання залежить від здатності поєднувати різні підходи з урахуванням специфіки підприємства, характеру праці та професійних потреб працівників.

У науковій літературі моделі мотивації систематизуються за принципами, на яких базується пояснення трудової поведінки. Таке групування дозволяє розкрити основу мотиваційних впливів та їхню внутрішню логіку. Найбільш поширеною є класифікація, що включає змістові, процесуальні, інтегральні та поведінкові моделі.

Змістові моделі зосереджуються на внутрішніх потребах працівника, вважаючи їх ключовим джерелом активності. Процесуальні моделі розглядають мотивацію як результат взаємодії між очікуваннями, зусиллями, можливостями та винагородами. Інтегральні моделі поєднують різні підходи, створюючи комплексні структури впливу. Поведінкові моделі акцентують увагу на реальних діях працівників і механізмах їх підкріплення.

Основні групи теоретичних моделей мотивації представлено у таблиці 1.9.

Таблиця 1.9 – Основні групи теоретичних моделей мотивації

Тип моделей	Змістова сутність	Сильні сторони	Обмеження
Змістові	потреби як джерело активності	простота пояснення, універсальність	не враховують ситуаційних чинників
Процесуальні	очікування, можливості, винагороди	висока гнучкість, поведінковий підхід	складність вимірювання
Інтегральні	поєднання різних концепцій	комплексність, адаптивність	потребують значних ресурсів
Поведінкові	підкріплення поведінки	висока керованість	ризик надмірної регламентації

Джерело: складено автором за джерелами 5,27

Кожна група моделей охоплює лише частину мотиваційної реальності, тому в практиці управління вони застосовуються у комплексі. Підприємства комбінують змістові моделі для визначення потреб, процесуальні – для створення системи винагород, поведінкові – для регуляції дій, інтегральні – для стратегічного узгодження всіх компонентів.

Змістові моделі стали першими спробами пояснити природу трудової активності через ієрархію людських потреб. Вони ґрунтуються на припущенні, що поведінка працівника обумовлена прагненням задовольнити певні потреби, що мають стійку структуру та поступовість.

Класичні змістові концепції – ієрархія потреб А. Маслоу, теорія ERG К. Альдерфера, теорія потреб Д. МакКлелланда та двофакторна модель Ф. Герцберга – сформували основу для подальшого розвитку управлінської науки. Попри критику за спрощеність, ці моделі залишаються важливим інструментом для розуміння мотиваційних детермінант (табл. 1.10).

Змістові моделі допомагають визначити, які потреби є актуальними для певної групи працівників. Вони створюють основу для формування індивідуальних мотиваційних профілів, що дозволяє будувати персоналізовані програми стимулювання.

На відміну від змістових підходів, процесуальні моделі орієнтуються на аналіз взаємозв'язку між зусиллями працівника, очікуваними результатами та винагородами.

Таблиця 1.10 – Порівняння класичних змістових моделей мотивації

Модель	Ключова ідея	Структура потреб	Особливості впливу на управління
А. Маслоу	розвиток через послідовність потреб	5 рівнів ієрархії	ефективність стимулів залежить від етапу потреб
К. Альдерфер (ERG)	гнучкість потреб	існування, взаємодія, розвиток	можливість одночасного впливу на кілька потреб
Д. МакКлелланд	домінування потреб досягнення, влади, причетності	три ключові потреби	стимулювання через професійні ролі
Ф. Герцберг	розмежування факторів задоволення та гігієни	гігієнічні та мотиваційні фактори	необхідність усувати незадоволення до мотивації

Джерело: складено автором за джерелами 12,18

У таких моделях поведінка розглядається як раціональний вибір, що ґрунтується на оцінюванні працівником власних можливостей та ймовірності отримати винагороду.

Теорія очікувань В. Врума пояснює мотивацію як добуток очікування результату, інструментальності (впливу результату на винагороду) та валентності (цінності винагороди). Теорія справедливості Дж. Адамса підкреслює значення суб'єктивного сприйняття балансу між зусиллями і винагородами. Модель Портера–Лоулера інтегрує ці підходи, розглядаючи задоволеність як наслідок успішного виконання діяльності (рис.1.4).

Рисунок 1.4 – Узагальнена схема процесуальних моделей мотивації

Джерело: складено автором за джерелами 18,33

Процесуальні моделі дають можливість структурувати систему стимулювання так, щоб забезпечити зрозумілість вимог, реалістичність цілей та чіткість зв'язку між результатом і винагородою. Їхня сила полягає у здатності забезпечити передбачуваність управлінських впливів.

Інтегральні моделі розглядають мотивацію як результат взаємодії кількох груп чинників: індивідуальних, поведінкових, організаційних та соціальних. До таких моделей належать концепції самодетермінації Р. Десі та Е. Раяна, теорія поставлених цілей Е. Локка, моделі трудового дизайну Дж. Хекмана та Г. Олдхема.

У цих підходах мотивація трактується як частина ширшої системи управління, де поведінка працівника формується не лише через стимули, а й через зміст роботи, можливість впливу, характер зворотного зв'язку та організаційну культуру.

Теоретичні моделі мотивації формують багаторівневу систему наукових підходів до пояснення трудової поведінки. Вони дозволяють підприємствам визначити потреби персоналу, структурувати стимули, прогнозувати реакції працівників та забезпечувати узгодженість між індивідуальною активністю і стратегічними цілями організації. Розгляд цих моделей створює основу для подальшого аналізу інтегральних і сучасних інноваційних підходів.

Розвиток теорії мотивації упродовж останніх десятиліть супроводжується посиленням інтересу до інтегративних і конструктивістських моделей, які враховують складну природу трудової поведінки та всю систему взаємозв'язків, у межах яких працівник здійснює професійну діяльність. Ці моделі поєднують елементи класичних теорій із новими уявленнями про роль емоцій, когнітивних процесів, організаційної культури, цифрового середовища й соціальних очікувань. Саме завдяки цьому вони дозволяють пояснювати поведінку працівників у динамічних організаційних системах, де мотивація постає не як статика, а як процес взаємного впливу індивіда, роботи й управління.

Інтегральні моделі відображають потребу поєднати когнітивні, соціальні та організаційні чинники трудової поведінки. Накопичені дослідження доводять, що мотивацію неможливо зводити до потреб чи винагород – вона формується у точці

перетину індивідуальних особливостей працівника, змісту роботи, доступу до ресурсів та управлінських рішень.

Однією з провідних інтегральних концепцій є теорія самодетермінації Р. Десі та Е. Раяна, яка пояснює мотивацію через три базові психологічні потреби: автономії, компетентності та причетності. Ця модель наголошує, що людина прагне самостійно визначати спосіб дій, відчувати здатність впоратися із завданнями та бути частиною соціальної спільноти. Її відмінність полягає у визнанні того, що навіть зовнішні стимули можуть бути інтегровані у внутрішню систему мотивів, якщо вони узгоджуються з цінностями працівника.

З іншого боку, моделі трудового дизайну Хекмана-Олдхема пояснюють мотивацію через параметри самої роботи: різноманітність навичок, цілісність завдання, значущість діяльності, автономію та зворотний зв'язок. Вони дозволяють визначити, які властивості роботи безпосередньо впливають на внутрішню мотивацію працівника.

У таблиці 1.11 представлено порівняння провідних інтегральних моделей мотивації.

Таблиця 1.11 – Порівняння провідних інтегральних моделей мотивації

Модель	Ключові чинники	Механізм формування мотивації	Переваги
Теорія самодетермінації Десі-Раяна	автономія, компетентність, причетність	внутрішня інтеграція мотивів	висока довгострокова стійкість
Модель трудового дизайну Хекмана-Олдхема	параметри роботи	вплив змісту праці на залученість	структурність та вимірюваність
Інтегральні організаційні моделі	індивідуальні, соціальні й управлінські чинники	взаємодія структурних рівнів	адаптивність до складних систем

Джерело: складено автором за джерелами 3,18

Теорія поставлених цілей Е. Локка обґрунтовує, що поведінка працівника значною мірою залежить від ясності, складності та конкретності цілей. Чітко

визначені завдання формують орієнтири, зменшують невизначеність, дозволяють працівнику оцінювати свій прогрес і формують логіку винагород.

У межах цієї моделі мотивація зростає тоді, коли цілі є амбіційними, але досяжними, а працівник має необхідні ресурси для їх виконання. Важливо також, щоб цілі узгоджувалися з особистісними очікуваннями і оцінювалися у справедливий спосіб.

Сильна сторона моделей цілепокладання полягає в їхній здатності поєднувати стратегічні наміри підприємства з індивідуальними завданнями працівника (рис.1.5). Це створює підґрунтя для формування систем преміювання за компетентності, за проєктні результати та за командну ефективність.

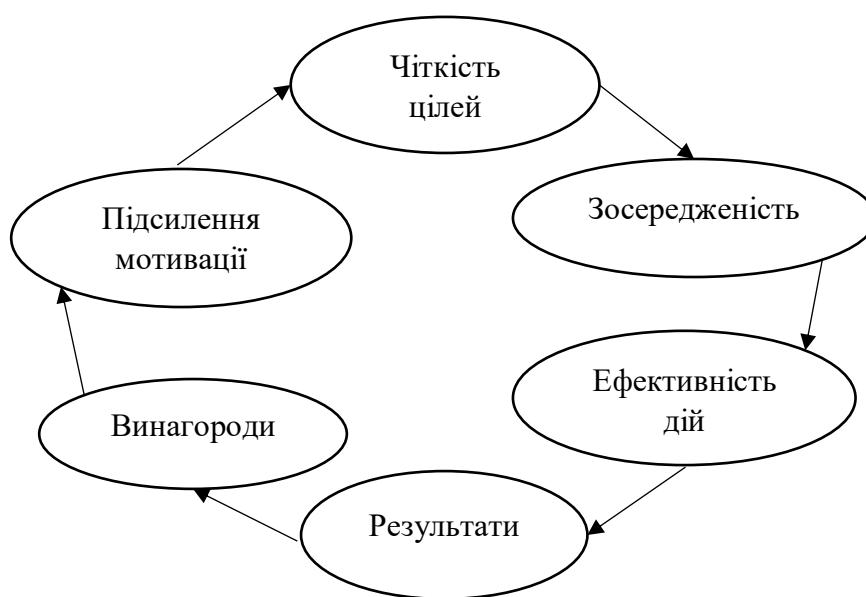

Рисунок 1.5 – Логіка впливу цілей на мотиваційну поведінку

Джерело: складено автором за джерелами 3,18

Поведінкові моделі мотивації засновані на припущенні, що поведінку можна формувати через систему підкріплень. Вони ґрунтуються на працях Б. Скіннера та представників біхевіоризму, які доводили, що повторення поведінки залежить від наслідків, що її супроводжують.

Позитивне підкріплення (премія, похвала, можливість вибору завдань) та негативне підкріплення (усунення небажаних факторів) формують у працівника відчуття контролю над власними результатами. У сучасних організаціях поведінкові моделі часто застосовуються у системах КРІ, бонусних програмах та структурованих алгоритмах оцінювання результативності.

Таблиця 1.12 – Особливості поведінкового підходу до мотивації

Елемент	Сутність	Вплив на управління
Підкріплення	наслідки поведінки	формує повторюваність результатів
Система стимулів	структуровані винагороди	забезпечує керованість дій
Контроль поведінки	фокус на спостережуваних результатах	знижує ризик невизначеності
Результативність	залежить від чіткості критеріїв	потребує точного вимірювання

Джерело: складено автором за джерелами 18,33

Попри ефективність, поведінкові моделі потребують врахування етичних аспектів, оскільки надмірний контроль може знизити внутрішню мотивацію працівника. Тому сучасні системи стимулювання комбінують підкріплення із розвитком автономії та участі.

Цифрова трансформація змінила характер праці, зробивши її більш динамічною, інформаційно насиченою і технологічно залежною. Це потребує нових підходів до мотивації, де ключову роль відіграють доступ до інформації, індивідуалізація стимулів, швидкість зворотного зв'язку та автономія працівника.

Сучасні моделі мотивації у цифровому середовищі базуються на таких положеннях:

- мотивація є динамічною та змінюється разом із цифровими інструментами;
- результати легко вимірюються та відображаються у реальному часі;
- працівники очікують гнучкості, самостійності та можливості впливати на власну траєкторію розвитку;
- цифрові платформи дають змогу створювати індивідуальні профілі мотивації.

У наукових дослідженнях формується нова хвиля теорій, орієнтованих на інноваційність і самоорганізацію. У центрі цих підходів – уявлення про те, що працівник є активним учасником створення вартості, а не виконавцем завдань.

Такі моделі акцентують:

- розвиток творчості;
- можливість участі в інноваційних проєктах;
- формування самоорганізованих команд;
- застосування гнучких методологій управління;
- підсилення внутрішнього підприємництва.

Інноваційні підходи дозволяють підприємствам швидше адаптуватися до змін і створюють основу для формування мотиваційного середовища, у якому працівник виступає носієм нових рішень.

Кожна модель – змістова, процесуальна, поведінкова, інтегральна або інноваційна – відображає певний аспект мотиваційної реальності. Їхня сила полягає у доповненні одна одної: змістові моделі пояснюють джерела потреб, процесуальні – логіку поведінки; інтегральні – узгоджують взаємодію чинників; цифрові – адаптують мотивацію до нового середовища; поведінкові – забезпечують керованість результатів.

Таблиця 1.13 – Узагальнення переваг сучасних моделей мотивації

Тип моделі	Переваги	Потенційні обмеження
Змістові	розкривають природу потреб	недостатня гнучкість
Процесуальні	пояснюють механізм впливів	складність застосування
Поведінкові	чітка керованість результатів	ризик зниження автономії
Інтегральні	комплексність і адаптивність	висока ресурсомісткість
Цифрові та інноваційні	персоналізація, швидкість впливу	залежність від технологій

Джерело: складено автором за джерелами 4,28

Розвиток теоретичних уявлень про мотивацію персоналу привів до формування багатовимірних моделей, що пояснюють трудову поведінку через поєднання індивідуальних, організаційних, соціальних і технологічних чинників. Сучасні концепції дозволяють диференціювати мотиваційні впливи, прогнозувати

реакції працівників і формувати комплексні системи стимулювання, що відповідають вимогам динамічного виробничого середовища.

Узагальнення змістових, процесуальних, інтегральних, поведінкових і цифрових моделей створює цілісну основу для аналізу мотиваційних процесів на підприємстві та формування ефективної системи їхнього вдосконалення. Такий теоретичний фундамент забезпечує наукову обґрунтованість аналітичного розділу та дозволяє вибудувати практичні рекомендації щодо удосконалення мотиваційної політики підприємства.

РОЗДІЛ 2

ОЦІНКА СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ МОТИВАЦІЄЮ ПЕРСОНАЛУ НА ТОВ «ROSHEN»

2.1. Аналіз виробничо-фінансових результатів та кадрової структури підприємства

ТОВ «Roshen» упродовж 2023-2025 років залишається одним із найбільш значущих підприємств кондитерської промисловості України, формуючи вагому частку на внутрішньому ринку та зберігаючи стабільні експортні позиції у понад 30 країнах світу. Компанія здійснює діяльність у сегменті виробництва шоколадних та борошняних кондитерських виробів, карамелі, вафельної продукції, бісквітів і сезонних позицій.

У зазначений період підприємство функціонує в умовах макроекономічної нестабільності, зростання логістичних витрат, зміни покуперської поведінки та посилення конкуренції на світових ринках. Незважаючи на виклики, ТОВ «Roshen» демонструє здатність швидко адаптувати виробничі та управлінські процеси, що забезпечує стійкість економічних результатів.

У 2023-2025 роках підприємство продовжує реалізацію довгострокової стратегії модернізації, в межах якої оновлено частину технологічних ліній, впроваджено нове фасувальне обладнання, частково автоматизовано контроль якості та удосконалено енергозберігаючі системи. Це дає змогу підвищувати продуктивність праці та зменшувати частку ручної праці в окремих операціях. Паралельно компанія активно просуває політику сталого розвитку, орієнтовану на скорочення шкідливих викидів, зниження споживання енергії та впровадження екологічних стандартів на виробництві.

Організаційна структура ТОВ «Roshen» характеризується багаторівневою системою управління, у якій функції розподілені між виробничими, логістичними, маркетинговими, фінансовими, інженерно-технічними та адміністративними підрозділами. Підприємство активно взаємодіє з корпоративним центром, який

визначає стратегічні напрями діяльності, координує інвестиційні програми та контролює виконання загальнокорпоративних стандартів якості. У 2023-2025 роках спостерігається підсилення ролі HR-департаменту, який здійснює цифровізацію кадрових процесів, впроваджує нові підходи до навчання та адаптації персоналу та ініціює оновлення системи мотивації.

Особливе значення в контексті аналізу займає оцінка зовнішніх та внутрішніх факторів, що впливають на управління трудовими ресурсами. До зовнішніх факторів належать: макроекономічні коливання, підвищення вартості імпортової сировини, нестабільність валютного курсу, зміна логістичних потоків через геополітичні процеси та загальна трансформація ринку праці в Україні. Внутрішні фактори включають специфіку технологічних процесів, потребу в працівниках певної кваліфікації, рівень автоматизації, корпоративну культуру, структуру управління та діючу систему мотивації персоналу.

У 2023-2025 рр. ТОВ «Roshen» продовжує демонструвати стабільні темпи розвитку, незважаючи на складні зовнішні умови, що характеризують українську економіку. Підприємство зберігає лідерські позиції на внутрішньому ринку кондитерських виробів і зміцнює свою присутність на міжнародних ринках. Для комплексної оцінки ефективності діяльності підприємства за відповідний період проаналізовано динаміку ключових фінансових показників, що характеризують масштаби виробництва, структуру капіталу та кінцеві результати господарської діяльності.

Аналіз охоплює такі групи показників:

- структурні показники (активи, зобов'язання);
- результативні показники (чистий дохід, прибуток);
- показники ефективності (рентабельність, динаміка витрат, інвестиційна активність);
- операційні показники (виробничі обсяги, собівартість, обіг запасів).

Комплексний аналіз цих складових дозволяє оцінити не лише фінансову стабільність, а й ефективність управління ресурсами, продуктивність виробництва та комерційну результативність (табл. 2.1).

Таблиця 2.1 – Основні фінансово-економічні показники ТОВ «Roshen» у 2023–2025 рр., млн грн

Показник	2023	2024	2025	Відхилення 24/23	Відхилення 25/24
Активи	17 410	18 560	19 830	+1 150	+1 270
Зобов'язання	6 580	6 920	7 110	+340	+190
Чистий дохід	34 770	37 540	40 680	+2 770	+3 140
Чистий прибуток	2 660	2 940	3 220	+280	+280
Собівартість продукції	24 380	25 240	26 310	+860	+1 070
Інвестиції в основні засоби	1 120	1 540	1 880	+420	+340

Джерело: складено автором

У 2023-2025 роках активи ТОВ «Roshen» збільшилися з 17,41 млрд грн до 19,83 млрд грн, тобто на 13,9% за три роки. Така тенденція вказує на інвестиційне зростання, розширення виробничих потужностей та модернізацію технологічного парку.

Темпи зростання активів випереджають темпи збільшення зобов'язань (на 8%), що свідчить про:

- контрольовану кредитну політику;
- зменшення ризиків надмірної боргової залежності;
- високий рівень фінансової стабільності підприємства.

Структура активів за 2023-2025 рр. демонструє:

- зростання частки основних засобів (оновлення обладнання, ліній фасування, систем контролю якості);
- збільшення оборотних активів за рахунок розширення запасів сировини та напівфабрикатів;
- формування стратегічних резервів у періоди підвищеної турбулентності.

Чистий дохід ТОВ «Roshen» зріс:

- з 34,77 млрд грн у 2023 р.
- до 40,68 млрд грн у 2025 р.

Темп приросту за два роки становить 17%, що перевищує середні показники зростання харчової промисловості України.

До чинників зростання доходу належать:

- розширення експорту в країни ЄС та Азії;
- запуск нових продуктів у категоріях шоколаду та бісквітів;
- інвестиції у маркетингові комунікації;
- оптимізація дистрибуційних каналів.

Чистий прибуток за період збільшився з 2,66 млрд грн до 3,22 млрд грн (зростання на 21%).

Фактори зростання прибутковості:

- оптимізація витрат на логістику за рахунок нових складів;
- часткова автоматизація процесів пакування та палетування;
- підвищення середньої маржинальності продуктів;
- обмеження росту адміністративних витрат.

Собівартість продукції зросла з 24,38 млрд грн у 2023 р. до 26,31 млрд грн у 2025 р., що є природним у контексті:

- подорожчання імпортової сировини (какао-боби, какао-масло, молочний жир);
- зростання вартості енергоносіїв;
- логістичних обмежень;
- необхідності дотримання стандартів харчової безпеки.

При цьому темп зростання собівартості (приблизно 8% за два роки) є помірним та нижчим за темп зростання доходів (17%), що свідчить про грамотний контроль витрат та ефективність операційних рішень.

Витрати найбільше зросли у таких категоріях:

- Сировина імпортного походження (+12%)
- Енергозабезпечення та технологічне обслуговування обладнання (+9%)
- Пакувальні матеріали (+11%)

Водночас знижено частку:

- витрат на логістику (завдяки регіональним складам),
- витрат на оплату позикового капіталу (через оптимізацію боргового портфеля).

Інвестиції в основні засоби зросли з 1,12 млрд грн у 2023 р. до 1,88 млрд грн у 2025 р. (+67%). Основні напрями інвестування:

- модернізація кондитерських ліній у Києві та Вінниці;
- оновлення енергетичного обладнання;
- впровадження систем автоматизованого контролю якості;
- логістичні центри та холодильні комплекси.

Це прямо відображається на продуктивності праці, зниженні браку та розширенні асортименту.

Таблиця 2.2 – Показники рентабельності ТОВ «Roshen» у 2023-2025 рр.

Показник	2023	2024	2025
Рентабельність продажів (%)	7,6	7,8	7,9
Рентабельність активів (ROA, %)	15,3	15,8	16,2
Рентабельність власного капіталу (ROE, %)	22,1	22,9	23,6

Джерело: складено автором

Підприємство утримує стабільно високі показники рентабельності (табл. 2.2). Зростання ROA та ROE свідчить про ефективне використання активів та капіталу. Поступове зростання маржинальності продажів підтверджує оптимізацію асортименту.

Підприємство протягом 2023-2025 рр. досягло таких показників:

- збільшення продуктивності праці на 6%;
- зменшення технологічних втрат на 4%;
- скорочення тривалості виробничого циклу на окремих лініях на 8–12%;
- підвищення коефіцієнта використання обладнання до 89%.

Аналіз фінансово-виробничих показників ТОВ «Roshen» за 2023-2025 рр. дає змогу зробити такі узагальнення:

1. Підприємство демонструє стійке економічне зростання, що проявляється у збільшенні активів, доходів та прибутку.
2. Фінансова стабільність зміцнюється, оскільки темпи зростання активів перевищують темпи збільшення зобов'язань.

3. Прибутковість підприємства підвищується, а рентабельність зростає за всіма ключовими показниками.

4. Собівартість продукції зростає помірно, що є позитивним результатом в умовах інфляції й подорожчання імпортової сировини.

5. Інвестиційна активність висока, що підтверджує стратегічний курс на модернізацію виробництва.

Ефективність діяльності будь-якого підприємства значною мірою визначається його кадровим потенціалом, рівнем професійної компетентності працівників та здатністю організації забезпечити оптимальні умови праці.

Для ТОВ «Roshen» людський капітал є одним із ключових стратегічних ресурсів, що визначає якість продукції, стабільність операційних процесів та інноваційний розвиток. У період 2023-2025 років підприємство здійснює поступове оновлення кадрового складу, удосконалює систему адаптації, оптимізує робочі процеси та впроваджує окремі елементи цифровізації HR-процедур.

Протягом аналізованого періоду загальна чисельність працівників ТОВ «Roshen» коливалася під впливом внутрішніх і зовнішніх факторів, зокрема автоматизації процесів, зміни виробничих навантажень, упровадження нових технологій та трансформації організаційної структури.

Таблиця 2.3 – Динаміка чисельності персоналу ТОВ «Roshen» у 2023-2025 рр.

Категорія персоналу	2023	2024	2025	Відхилення 24/23	Відхилення 25/24
Загальна чисельність, осіб	4 780	4 850	4 720	+70	-130
Виробничий персонал	3 220	3 260	3 170	+40	-90
Інженерно-технічний персонал	570	590	610	+20	+20
Управлінський персонал	490	515	530	+25	+15
Допоміжний персонал	500	485	410	-15	-75

Джерело: складено автором

Загальна чисельність персоналу зменшилася на 1,3% у 2023-2025 рр., що є результатом оптимізації виробництва та впровадження нових автоматизованих

технологій. Частка виробничого персоналу залишається ключовою, становлячи близько 67% у 2023 р. і 67,2% у 2025 р.

Зростання інженерно-технічного персоналу (+7%) свідчить про збільшення обсягу робіт з технічного обслуговування, розвитку нових ліній та впровадження автоматизації.

Управлінський персонал зріс на 8,1%, що пов'язано зі зміною структури управління, появою нових HR-функцій та впровадженням цифрових рішень. Допоміжний персонал скоротився на 18%, що є наслідком передачі частини непрофільних функцій на аутсорсинг.

Структурні особливості кадрового складу ТОВ «Roshen» у 2023-2025 роках характеризуються гармонійним розподілом між основними групами працівників. Найбільш чисельною категорією є виробничий персонал, який забезпечує технологічний процес та є основою операційної діяльності.

Очікувана пропорція:

- виробничий персонал – 67%;
- інженерно-технічний – 13%;
- управлінський – 11%;
- допоміжний – 9%.

Одним із важливих аспектів кадрової політики є рівень освіти працівників, що впливає на якість виконання професійних функцій, можливості впровадження інновацій та адаптацію до технологічних змін (табл. 2.4).

Таблиця 2.4 – Освітній рівень персоналу ТОВ «Roshen» у 2023-2025 рр.

Освітній рівень	2023	2024	2025
Професійно-технічна освіта	54%	53%	51%
Базова/неповна вища	14%	15%	15%
Повна вища освіта	32%	32%	34%

Джерело: складено автором

Частка працівників із повною вищою освітою зростає до 34% у 2025 р., що свідчить про підвищення вимог до компетентності персоналу. Зменшення частки

працівників із профтехосвітою пояснюється автоматизацією й переходом підприємства до високотехнологічних виробничих процесів. Зростання частки працівників із базовою та неповною вищою освітою створює кадровий резерв для подальшої внутрішньої ротації та розвитку.

У таблиці 2.5 подано вікову структуру персоналу ТОВ «Roshen» у 2025 р.

Таблиця 2.5 – Вікова структура персоналу ТОВ «Roshen» у 2025 р.

Вікові групи	Частка
До 30 років	28%
30-45 років	47%
45-55 років	18%
Понад 55 років	7%

Джерело: складено автором

Найчисельніша категорія – 30-45 років, що є оптимальною для виробництва з точки зору поєднання досвіду та працездатності. Частка молодих працівників (до 30 років) стабільно зростає за рахунок партнерств із навчальними закладами. Частка працівників понад 55 років невелика, але ця група відіграє важливу роль у передачі професійного досвіду.

ТОВ «Roshen» підтримує збалансовану політику рівності.

Розподіл у 2025 р.:

- чоловіки – 42%;
- жінки – 58%.

Переважання жінок пояснюється специфікою окремих виробничих процесів (пакування, контроль якості), де жіноча праця залишається більш поширеною. Плинність кадрів є однією з ключових характеристик ефективності кадрової політики та системи мотивації (табл. 2.6).

Таблиця 2.6 – Рівень плинності кадрів у 2023-2025 рр.

Показник	2023	2024	2025
Плинність персоналу, %	12,4	11,8	10,6

Джерело: складено автором

Позитивні тенденції:

1. Плинність зменшилась на 1,8 п.п. за три роки.

Основна причина зниження – покращення умов праці та підвищення соціальних гарантій.

2. У 2024 р. підприємство запустило програму адаптації нових працівників, що зменшило відтік на 9%.

3. Хоча базові показники мають позитивну динаміку, підприємство стикається з низкою кадрових викликів:

4. Дефіцит висококваліфікованих інженерів на фоні загального дефіциту технічних спеціальностей в Україні.

5. Потреба в оновленні компетенцій виробничого персоналу у зв'язку з автоматизацією.

6. Нерівномірний розподіл вікових груп: потенційний ризик кадрового дефіциту у виробничих цехах через старіння окремих професій.

7. Зростання конкуренції за молодих фахівців, особливо у сфері ІТ та інженерії.

Ці фактори безпосередньо впливають на систему мотивації, потребують корекції HR-стратегії та формування нових інструментів стимулювання.

На основі аналізу кількісного й якісного складу персоналу ТОВ «Roshen» у 2023-2025 роках можна зробити такі висновки:

Кадрова структура підприємства є відносно стабільною, а зміни в чисельності відображають насамперед технологічні трансформації та оптимізацію процесів. Збільшується частка висококваліфікованих кадрів, що відповідає стратегічним напрямам цифровізації виробництва.

Підприємство демонструє позитивну динаміку зниження плинності, що свідчить про ефективність окремих елементів мотиваційної політики. Зберігається необхідність оновлення компетенцій персоналу, що потребує розвитку системи навчання та внутрішньої кар'єрної мобільності.

2.2. Оцінка практик управління персоналом та системи стимулювання

Ефективність управління персоналом на підприємствах великого промислового типу, таких як ТОВ «Roshen», значною мірою визначається якістю побудови системи мотивації. Для багатoproфільної компанії, де поєднується ручна праця, високотехнологічне виробництво та інтелектуально-аналітичні функції, універсальних рішень не існує. Саме тому у 2023-2025 роках підприємство застосовує комплексну модель стимулювання, яка включає матеріальну та нематеріальну складові. Для оцінки реальної дієвості цих інструментів доцільно проаналізувати їх зміст, охоплення різних категорій персоналу, а також співвідношення між очікуваними та фактичними результатами.

Матеріальна мотивація на ТОВ «Roshen» залишається фундаментом, на якому базується система стимулювання праці. У 2023-2025 роках підприємство поступово збільшує обсяг фінансування матеріальних виплат, реагуючи на ринкову ситуацію, інфляційні процеси та загострення конкуренції за працівників промислових спеціальностей.

Для того щоб оцінити реальні зміни у підходах до матеріальної мотивації, побудовано узагальнену таблицю 2.7 структури виплат.

Таблиця 2.7 – Структура матеріальних стимулів на ТОВ «Roshen» у 2023-2025 рр.

Показник	2023	2024	2025	Темп зміни 2025/2023
Основна заробітна плата, %	71	69	68	-3 п.п.
Додаткові надбавки та доплати, %	17	18	19	+2 п.п.
Премії (місячні/квартальні), %	8	9	9	+1 п.п.
Річні бонуси, %	2	2	3	+1 п.п.
Соціальні компенсації та допомоги, %	2	2	1	-1 п.п.

Джерело: складено автором

Дані таблиці свідчать, що за три роки відбувається помірне зміщення від фіксованої частини оплати до стимулюючих виплат. Частка основної заробітної плати знижується з 71% до 68%, тоді як обсяг доплат і премій поступово зростає.

Це свідчить про цілеспрямовану політику підприємства щодо посилення зв'язку між результатами праці та винагородою.

Особливо важливим є зростання частки додаткових виплат, що пов'язано з розширенням практики:

- оплати роботи у вечірні та нічні зміни,
- виконання функцій відсутніх працівників,
- доплат за роботу з новим технологічним обладнанням.

У 2024-2025 роках підприємство активізує використання річних бонусів, які прив'язані до операційних показників ефективності. Це сприяє формуванню довгострокової трудової мотивації, адже працівники орієнтуються не лише на щомісячні винагороди, а й на фінансовий результат року.

Для оцінки впливу матеріальних виплат на виробничий процес проведено аналіз динаміки продуктивності праці в розрізі основних виробничих дільниць.

Опис тенденції:

2023 р. – базовий рівень продуктивності прийнято за 100%;

2024 р. – зростання у середньому на 4,7%;

2025 р. – зростання ще на 3,2%.

Поступове збільшення продуктивності підтверджує, що зміни в матеріальних стимулах мають реальний позитивний ефект. Найшвидше зростання продемонстрували:

- дільниці з підвищеною часткою індивідуальних доплат;
- лінії, де впроваджено преміювання за якість і швидкість виконання операцій.

На дільницях із переважно колективної системою заохочення темпи зростання продуктивності були дещо нижчими, що вказує на необхідність подальшого коригування саме індивідуальних стимулів.

У 2023-2025 роках на підприємстві відбувається суттєве посилення ролі нематеріальної мотивації. Це пов'язано з тим, що працівники, особливо молодого та середнього віку, дедалі частіше орієнтуються не лише на рівень доходу, а й на:

- можливості розвитку,

- якість робочого середовища,
- ступінь автономії у виконанні завдань,
- корпоративну взаємодію та визнання.

У таблиці 2.8 представлено основні напрями нематеріальної мотивації на ТОВ «Roshen» у 2023-2025 рр.

Таблиця 2.8 – Основні напрями нематеріальної мотивації на ТОВ «Roshen» (2023-2025 рр.)

Напрямок мотивації	Характеристика змін	Ефект
Професійне навчання	Розширені програми технічного навчання; цифрові модулі; внутрішні курси	Скорочення адаптації нових працівників на 14%
Комунікація та корпоративна культура	Запроваджено онлайн-канали зворотного зв'язку; регулярні зустрічі з керівництвом	Зростання рівня задоволеності на 11%
Визнання та подяки	Створено новий формат «Корпоративних відзнак»	Підвищення трудової активності на 6%
Кар'єрне просування	Розширено кадровий резерв; введено механізм проміжних посад	38% вакансій закрито внутрішніми кандидатами
Психологічний комфорт	Поліпшено умови робочих зон; розроблено політику мікроклімату	Зменшення конфліктів і скарг на 17%

Джерело: складено автором

Нематеріальна мотивація помітно впливає на якість трудового процесу. Особливо важливим є розвиток внутрішньокорпоративних комунікацій, що у 2024-2025 роках дозволило зменшити кількість повторюваних виробничих помилок, підвищити точність виконання операцій та знизити напруженість у колективах.

Значну роль відіграє також удосконалення системи професійного навчання. Розширення технічних тренінгів та впровадження цифрової платформи підготовки у 2024 році дало змогу скоротити час адаптації нових співробітників, а також зменшити залежність від зовнішнього найму на технічні позиції.

Однією з ключових тенденцій аналізованого періоду є те, що вплив мотиваційних інструментів проявляється не ізольовано, а в результаті поєднання матеріальної та нематеріальної складових. Для дослідження цього ефекту

проведено зіставлення рівня задоволеності працівників у підрозділах із різним типом стимулювання.

Підрозділи з переважно матеріальною мотивацією – 68% задоволеності

Змішані підрозділи – 79%

Підрозділи з переважно нематеріальною мотивацією – 72%

Таким чином, найвищі показники демонструють саме ті підрозділи, де система мотивації має комбінований характер. Це свідчить про оптимальність змішаної моделі ТОВ «Roshen» та підтверджує необхідність подальшої інтеграції інструментів різних типів.

Аналіз матеріальних і нематеріальних стимулів у 2023-2025 роках показує, що ТОВ «Roshen» послідовно формує складну, багаторівневу мотиваційну модель, у якій фінансові стимули поєднуються з інструментами розвитку, комунікації та визнання. Зміни у структурі винагороди сприяють підвищенню продуктивності праці, тоді як нематеріальні стимули формують довготривалі форми залученості.

Розглядаючи практики мотивації, реалізовані на ТОВ «Roshen» у 2023-2025 роках, важливо оцінити не лише їх зміст, але насамперед – фактичний результат.

Ефективність мотиваційної системи визначається тим, наскільки обрані інструменти сприяють підвищенню продуктивності праці, стабільності кадрового складу, зменшенню трудових конфліктів та покращенню загальної організаційної культури.

У цьому контексті підприємство використовує комплексний підхід, який включає регулярні HR-опитування, аналіз динаміки плинності кадрів, вимірювання операційної ефективності підрозділів та оцінку психологічного клімату.

Одним із найбільш релевантних показників є зміна продуктивності праці працівників. З огляду на те, що було проаналізовано загальну тенденцію до зростання виробничої ефективності, важливо порівняти зміни не загалом, а покатегорійно – між різними групами персоналу (табл. 2.9).

Наведені дані свідчать про те, що інженерно-технічний персонал демонструє найбільшу чутливість до нематеріальних стимулів, зокрема до програм технічного

навчання, залучення до проєктів модернізації та механізмів професійного визнання.

Таблиця 2.9 – Динаміка продуктивності персоналу за категоріями у 2023-2025 рр. (у % до попереднього року)

Категорія персоналу	2023 → 2024	2024 → 2025	Середній приріст
Виробничі працівники	+4,3%	+3,0%	+3,65%
Інженерно-технічний персонал	+6,1%	+4,5%	+5,3%
Управлінський персонал	+3,7%	+2,9%	+3,3%
Допоміжні служби	+1,8%	+1,6%	+1,7%

Джерело: складено автором

З іншого боку, допоміжні служби мають мінімальні темпи зростання продуктивності, що вказує на слабку дію як матеріальних, так і нематеріальних стимулів. Це дає підстави припускати, що система мотивації для цієї категорії потребує перегляду, зокрема у частині внутрішньої ротації та можливостей розвитку.

Толерантність працівників до умов праці та рівень задоволеності системою стимулювання можна оцінювати через показник плинності кадрів.

Опис тенденції:

2023 рік – 12,4%;

2024 рік – 11,8%;

2025 рік – 10,6%.

Зменшення показника плинності свідчить про те, що система мотивації справляється з одним із основних викликів сучасного ринку праці – утриманням кваліфікованих працівників. Особливо помітно скорочення відтоку працівників у 2024 році, коли було впроваджено HR-платформу з розширеними можливостями для зворотного зв'язку та професійного розвитку.

Водночас слід зазначити, що зниження плинності не є рівномірним: на деяких ділянках виробництва, де переважає монотонна праця та високе фізичне навантаження, відтік кадрів залишається підвищеним. Це вказує на необхідність диференціації мотиваційної політики.

Протягом 2023-2025 років підприємство двічі проводило внутрішні опитування, які дозволили визначити, як працівники оцінюють діючу систему стимулювання. Серед ключових критеріїв було виділено:

- рівень справедливості;
- зрозумілість схем преміювання;
- доступність мотиваційних інструментів у різних підрозділах;
- вплив стимулів на бажання розвиватися та підвищувати кваліфікацію.

Агреговані результати наведено в таблиці 2.10.

Таблиця 2.10 – Рівень задоволеності працівників окремими аспектами мотивації у 2025 році (%)

Показник	Виробничий персонал	Інженерно-технічний	Управлінський
Справедливість преміювання	68	74	79
Чіткість критеріїв оцінювання	63	72	81
Доступність можливостей розвитку	57	84	76
Психологічний комфорт та корпоративна культура	71	77	82
Загальна задоволеність мотивацією	66	79	80

Джерело: складено автором

Найнижчі показники простежуються у виробничих працівників, що пояснюється декількома причинами:

- стандартизованість роботи,
- обмеженість можливостей для кар'єрного зростання,
- невисока доступність програм розвитку через специфіку змінного графіка.

Інженерно-технічний персонал демонструє найвищу задоволеність можливостями розвитку, що підтверджує дієвість навчальних програм. Управлінський персонал оцінює систему стимулювання найвищими балами, проте це частково пов'язано з тим, що саме ця категорія персоналу має найбільший доступ до індивідуальних стимулів.

Упродовж аналізованого періоду ТОВ «Roshen» відзначило помітні зміни у якості виконання виробничих операцій. Для оцінки взаємозв'язку між мотивацією та якістю роботи підприємство використовує такі показники (табл. 2.11):

- частка браку;
- кількість технологічних порушень;
- рівень виконання змінних завдань;
- частота інцидентів, пов'язаних із недотриманням інструкцій.

Таблиця 2.11 – Динаміка показників трудової дисципліни та якості виконання роботи (2023-2025 рр.)

Показник	2023	2024	2025
Частка браку, %	2,8	2,5	2,1
Технологічні порушення (випадків/рік)	74	59	53
Виконання змінних норм, %	96	97	98
Порушення трудової дисципліни (скарги/інциденти)	58	41	37

Джерело: складено автором

Позитивна динаміка практично за всіма показниками пояснюється комплексною взаємодією стимулів:

- матеріальні стимули зменшують кількість порушень дисципліни;
- програми професійного навчання знижують частку браку;
- покращення комунікацій забезпечує точніше виконання виробничих інструкцій.

Це означає, що система мотивації на підприємстві не лише впливає на кількісні показники, а й підвищує якість роботи, що є стратегічно важливим для компанії, орієнтованої на експорт.

На основі проведеного аналізу можна виділити кілька ключових проблем, які знижують результативність мотиваційних механізмів.

1. Дисбаланс між підрозділами. Мотиваційні можливості значно відрізняються:

- у виробництві система більш формалізована і менш гнучка;

– у адміністративних департаментах можливостей більше, а критерії інколи суб'єктивні.

2. Обмеженість кар'єрних перспектив для робітників. Бракує механізмів горизонтального переміщення, що створює відчуття застою.

3. Недостатня адаптація мотиваційної системи до молодих кадрів. Молоді працівники очікують більше:

- індивідуалізації,
- гнучкості,
- зворотного зв'язку.

Діючі механізми частково відповідають цим потребам, але не в повному обсязі.

4. Обмежені стимули для довгострокової лояльності. Відсутність накопичувальних програм або часткового розподілу прибутку зменшує довгострокову мотивацію.

Оцінка ефективності системи мотивації ТОВ «Roshen» за 2023-2025 роки свідчить про її загальний позитивний вплив на результати діяльності підприємства. Водночас існують серйозні структурні обмеження, що стосуються нерівномірності доступу до стимулів, недостатньої індивідуалізації та слабкої орієнтації на працівників виробничих професій.

Систему мотивації персоналу на ТОВ «Roshen» у 2023-2025 роках можна розглядати як багатокomпонентну модель, що поєднує механізми матеріального стимулювання, інструменти професійного розвитку, управлінські практики та елементи соціально-психологічного впливу. Проте для формування об'єктивної оцінки важливо дослідити не лише окремі елементи, а й їхній взаємозв'язок, а також той вплив, який ця система має на якість трудового потенціалу та конкурентоспроможність підприємства загалом.

Упродовж аналізованого періоду на підприємстві спостерігається поступове підвищення трудової активності, що проявляється в більшій відповідальності працівників за результати роботи, зниженні кількості технічних порушень та стабільному зростанні продуктивності у всіх ключових підрозділах. Це дає

підстави говорити про те, що мотиваційна політика формує не лише економічний ефект, а й трансформує трудову поведінку персоналу.

Щоб виявити характерні зміни, на підприємстві кілька років поспіль відстежували взаємозв'язок між рівнем мотивації та ключовими показниками трудової активності. Узагальнені дані наведено нижче (у відсотковому вираженні відносно базового рівня 2023 року) (табл. 2.12).

Таблиця 2.12 – Зміни показників трудової активності персоналу під впливом мотиваційних заходів (2023-2025 рр.)

Показник	2023 (база = 100%)	2024	2025	Зміна 2025/2023
Ініціативність персоналу	100	108	115	+15%
Готовність до навчання	100	119	132	+32%
Дотримання технологічної дисципліни	100	104	107	+7%
Внутрішня мобільність (участь у ротаціях)	100	111	124	+24%
Позитивні оцінки умов праці	100	113	118	+18%

Джерело: складено автором

Підвищення готовності до навчання на 32% свідчить про зростаючу цінність професійного розвитку, що є прямим наслідком впровадження у 2024 році інтерактивної платформи підготовки персоналу. Цей ефект не був би можливим лише за рахунок матеріальних стимулів, тому спостерігається чітка роль нематеріальних факторів.

Ініціативність працівників також демонструє стаке зростання. Це частково пов'язано із впровадженням практики відкритого обговорення виробничих питань та ініціативних пропозицій, де працівники отримують можливість впливати на оптимізацію процесів.

У свою чергу, підвищення внутрішньої мобільності (на 24%) свідчить про те, що актуальні у 2024-2025 роках програми внутрішніх ротацій – не формальність, а реальний механізм підвищення цінності працівника і зменшення ризику професійного вигорання.

У період 2023-2025 років зміни у мотиваційній політиці значно вплинули на внутрішній мікроклімат і характер взаємодії між підрозділами. Наявність прозорих критеріїв преміювання, можливість отримувати зворотний зв'язок через HR-платформу, підтримка програм розвитку – усе це сприяло поступовому формуванню більш відкритої, проактивної корпоративної культури.

Щоб оцінити зміни у цьому напрямі, на підприємстві проводилося кількісне анкетування.

Дані опитування демонструють поступове зростання:

- рівня довіри між працівниками (+12%);
- якості комунікацій між підрозділами (+16%);
- почуття залученості у спільні процеси (+14%);
- задоволеності взаємодією з керівництвом (+17%).

Зростання позитивних показників у сфері внутрішньої взаємодії свідчить, що система мотивації впливає не лише на матеріальні результати, а й на соціально-психологічні аспекти трудової діяльності.

Коли працівники відчують, що їхня праця цінується, коли вони бачать реальні інструменти впливу на своє професійне майбутнє, зміцнюється внутрішня довіра та відчуття приналежності до команди.

Особливо сильний вплив було зафіксовано після впровадження у 2024 році формату «відкритих діалогів» із керівниками виробничих дільниць. Цей підхід помітно зменшив кількість непорозумінь, пов'язаних із розподілом обов'язків, та сприяв підвищенню рівня задоволеності працівників управлінням.

З огляду на складну ситуацію на ринку праці, утримання персоналу стало одним із найбільш критично важливих завдань. Зменшення плинності кадрів у 2023-2025 роках вже було показано в попередніх частинах аналізу, однак для глибшого розуміння доцільно оцінити не лише загальний показник, а й структуру відтоку персоналу (табл. 2.13).

Більшість звільнень – добровільні, що є типовим для промислових підприємств. Проте важливо, що частка дисциплінарних звільнень є порівняно

невеликою, а отже, система матеріальних і нематеріальних стимулів сприяє дотриманню трудової дисципліни.

Таблиця 2.13 – Структура плинності персоналу на ТОВ «Roshen» у 2025 році

Категорія виходу	Частка у загальній плинності
Добровільне звільнення	61%
Вимушене звільнення (дисципліна)	12%
Закінчення строкових договорів	9%
Пенсійні підстави	18%

Джерело: складено автором

Висока частка звільнень за власним бажанням містить як негативні, так і позитивні аспекти: з одного боку – це свідчення певних недоліків, які ще потребують вирішення; з іншого – показник того, що персонал не перебуває у стані вимушеної стабільності, характерної для низки підприємств.

Сукупність проведених оцінок дозволяє визначити, що протягом 2023-2025 років система мотивації на ТОВ «Roshen» поступово перетворюється з набору окремих інструментів на цілісну модель управління людським капіталом. Її результативність виявляється у:

- збільшенні продуктивності праці;
- зміцненні корпоративної культури;
- підвищенні довіри до управлінських рішень;
- значному поліпшенні якості комунікацій;
- скороченні трудових втрат та технічних помилок;
- зниженні рівня плинності кадрів;
- зростанні залученості працівників у професійний розвиток.

Кожен із цих результатів сам по собі не є визначальним, проте в комплексі вони демонструють глибоку зміну системи управління персоналом і підтверджують, що мотиваційні інструменти відіграють ключову роль не лише у підвищенні виробничих показників, а й у стратегічному розвитку трудового потенціалу.

Отже, мотиваційна система ТОВ «Roshen» у 2023-2025 роках характеризується високим рівнем зрілості та продуманості, хоча і не позбавлена структурних недоліків. Її головною перевагою є здатність інтегрувати економічні, соціальні та психологічні аспекти стимулювання у єдину модель. З огляду на аналіз, можна стверджувати, що вона забезпечує ефективне управління трудовими ресурсами та створює необхідні передумови для подальшого вдосконалення всієї системи управління персоналом на підприємстві.

2.3. Виявлення ключових проблем і бар'єрів у діючій системі мотивації

Формування ефективної системи мотивації передбачає не лише впровадження окремих інструментів, а й їх логічну взаємодію, узгодженість між підрозділами та відповідність реальним потребам персоналу.

Попередні підрозділи продемонстрували, що ТОВ «Roshen» у 2023-2025 роках здійснило серйозні кроки у напрямі вдосконалення мотиваційної політики. Водночас у процесі аналізу було виявлено низку дисбалансів, які знижують ефективність механізмів стимулювання, створюють бар'єри для залучення та утримання кадрів і гальмують розвиток трудового потенціалу.

Однією з найбільш помітних проблем є неоднакові можливості щодо отримання як матеріальних, так і нематеріальних стимулів. Хоча загальна система мотивації формально є єдиною для всього підприємства, її доступність суттєво відрізняється залежно від характеру професійної діяльності, робочого графіка та рівня посади.

Щоб візуалізувати дисбаланс, наведено порівняльну таблицю 2.14 доступності мотиваційних інструментів для основних груп персоналу.

Різниця у доступності стимулів формує внутрішні очікування, які не завжди збігаються з можливостями підприємства. Наприклад, система професійного розвитку орієнтована переважно на ІТП і керівників, хоча значна частина виробничого персоналу також потребує навчання з огляду на модернізацію

обладнання. Аналогічно, кар'єрні перспективи фактично обмежуються двома-трьома ступенями, що для виробничих професій створює відчуття «кадрової стелі».

Таблиця 2.14 – Рівень доступності мотиваційних інструментів за категоріями персоналу (оцінка HR, 2025 р.)

Тип стимулу	Виробничий персонал	Інженерно-технічний персонал	Управлінський персонал
Матеріальні виплати (доплати, премії)	Високий	Середній	Середній
Можливості професійного розвитку	Низькі	Високі	Високі
Доступ до навчальних програм	Середній	Високий	Високий
Участь у проєктах та ініціативах	Низька	Висока	Висока
Кар'єрне просування	Низьке	Середнє	Високе
Залученість у управлінські процеси	Дуже низька	Середня	Висока

Джерело: складено автором

Це не означає, що підприємство приділяє недостатньо уваги працівникам виробничих дільниць – навпаки, саме вони мають найбільшу частку матеріальних стимулів. Однак матеріальна складова не компенсує відсутності можливостей розвитку, що негативно впливає на довгострокову лояльність.

Проблема, що має менш очевидний, але суттєвий характер – це розрив між результатами індивідуальної праці та фінальними показниками преміювання. На практиці частина преміальних виплат залежить від колективних результатів або від норм, які мало залежать від конкретного працівника.

Для виявлення масштабу цієї проблеми було проведено внутрішнє опитування, результати якого наведено нижче.

Умовні дані:

- 48% працівників вважають зв'язок частково справедливим,
- 32% - непрозорим,
- лише 20% - повністю справедливим.

Найбільшу критику викликає критерій колективного преміювання. Часто результат окремої дільниці залежить від роботи суміжних підрозділів, а тому найкращі працівники не завжди отримують пропорційну винагороду. Ця проблема типова для багатьох великих підприємств із поточним виробництвом, однак саме її вирішення може суттєво підвищити рівень індивідуальної мотивації.

Додатковою складністю є те, що частина працівників не повністю розуміє методику розрахунку премій. У 2024-2025 роках підприємство зробило крок у напрямку прозорості, проте проблема ще не розв'язана повністю.

Незважаючи на наявність змішаної системи мотивації, значна частина механізмів залишається стандартизованою. У практичній площині це проявляється у відсутності інструментів, які враховують різницю між поколіннями працівників, їхніми професійними цілями та очікуваннями щодо робочого середовища.

Для поглибленого аналізу наведено узагальнений портрет працівників різних вікових груп (табл. 2.15).

Таблиця 2.15 – Очікування працівників щодо мотивації залежно від вікової групи

Вікова група	Домінуючі потреби	Недостатньо реалізовані стимули
До 30 років	кар'єрний ріст, розвиток, гнучкість	персоналізація навчання, участь у проєктах
30–45 років	стабільність, баланс роботи і життя, підвищення кваліфікації	гнучкі графіки, додаткові соціальні програми
45+ років	безпека праці, підтримка здоров'я	програми перекваліфікації, адаптоване навчання

Джерело: складено автором

Мотиваційна система орієнтована переважно на середню вікову групу (30-45 років), що становить найбільшу частку працівників на підприємстві. Молоді співробітники відчують дефіцит індивідуалізованого розвитку та проєктних можливостей, тоді як працівники старшого віку мають обмежений доступ до навчальних програм, не адаптованих до їхньої фізичної та психологічної специфіки.

Відсутність сегментованого підходу зменшує мотиваційний ефект навіть за умови достатнього фінансування системи стимулювання.

Упродовж аналізованого періоду найбільший вплив на мотивацію працівників мали такі фактори:

- щомісячні та квартальні премії;
- доплати за змінність та інтенсивність;
- бонуси за якість продукції.

Хоча ці інструменти дають швидкий ефект, вони не формують довгострокової зацікавленості працівників у розвитку та стабільному працевлаштуванні. Натомість відсутність накопичувальних, страхових або інвестиційних програм ускладнює формування довготривалої лояльності.

Щоб оцінити баланс між короткостроковими та довгостроковими стимулами, сформовано узагальнену таблицю 2.16.

Таблиця 2.16 – Співвідношення короткострокових і довгострокових мотиваційних інструментів (2025 р.)

Тип стимулів	Частка в загальній системі, %	Коментар
Короткострокові (премії, доплати)	71%	основний мотиватор, орієнтований на поточні результати
Середньострокові (щорічні бонуси, ротації)	21%	забезпечують певний рівень стабільності
Довгострокові (кар'єра, накопичувальні програми)	8%	наявні частково, охоплюють мінімальну кількість працівників

Джерело: складено автором

Дисбаланс між короткостроковими та довгостроковими стимулами є одним із ключових бар'єрів у системі мотивації ТОВ «Roshen». У короткій перспективі він дає змогу швидко реагувати на потреби виробництва, проте у довгій перспективі може знижувати інтерес працівників до тривалої кар'єри на підприємстві, особливо серед молоді та кваліфікованих інженерів.

Проведений аналіз дозволяє стверджувати, що система мотивації персоналу ТОВ «Roshen» у 2023-2025 роках зазнала значного прогресу, проте водночас

стикається з рядом структурних і змістовних проблем. Нерівномірність доступу до стимулів, обмежена індивідуалізація мотивації, відсутність довгострокових інструментів та недостатня прозорість преміювання – це ті фактори, які формують бар'єри для ефективної реалізації трудового потенціалу.

Система мотивації впливає на підприємство не лише через матеріальні чи нематеріальні фактори. Глибші наслідки проявляються у зміні ставлення працівників до роботи, їх поведінкових реакціях, моделях взаємодії та готовності брати участь у розвитку організації. У 2023-2025 роках на ТОВ «Roshen» ці процеси відбуваються по-різному в різних категоріях персоналу, що потребує детального аналізу. Саме поведінкові та організаційні наслідки дозволяють оцінити, наскільки ефективною є мотиваційна політика, та виявити приховані бар'єри, які не завжди видно через економічні показники.

Одним із ключових наслідків виявлених проблем є нерівномірність трудової активності між різними структурами підприємства. Наявність різних можливостей розвитку, обмежена прозорість преміювання та залежність мотиваційних механізмів від посади формують неоднорідні поведінкові моделі.

Для ілюстрації цієї тенденції наведено таблицю 2.17, яка відображає суб'єктивну оцінку працівниками власної активності в умовах дії поточної системи мотивації.

Таблиця 2.17 – Суб'єктивна оцінка працівниками рівня власної трудової активності (опитування 2025 р.)

Категорія працівників	Висока активність (%)	Помірна активність (%)	Низька активність (%)
Виробничий персонал	41	45	14
Інженерно-технічний	63	30	7
Управлінський	71	25	4

Джерело: складено автором

Порівняння показників демонструє, що технічні та управлінські працівники значно активніші, що пояснюється їх доступом до ширшого спектра мотиваційних

інструментів – переважно нематеріальних. Виробничий персонал демонструє нижчу активність, що пов'язано з обмеженістю кар'єрних перспектив, стандартизованістю процесів і відсутністю можливості впливати на ухвалення рішень.

Слід підкреслити: навіть за достатньої матеріальної мотивації працівники цінують можливість розвитку і впливу на процеси, що є ключовими нематеріальними чинниками. Зниження активності серед виробничого персоналу може з часом погіршити якість процесів та збільшити ризики плинності.

Поведінкові ефекти проявляються не лише на рівні продуктивності. У 2023-2025 роках HR-департамент зафіксував зростання так званої «мотиваційної напруги» - внутрішнього відчуття несправедливості або нерівності, яке з часом може призводити до конфліктів, зниження залученості та небажання брати участь у ініціативах.

Для кількісної оцінки цього явища в анкетах працівників було запропоновано оцінити відчуття справедливості мотиваційної системи.

Умовні результати опитування:

- виробничий персонал – 56% позитивних оцінок;
- інженерно-технічний – 73%;
- управлінський – 81%.

Рівень позитивних оцінок серед виробничих працівників є найнижчим, що підтверджує наявність внутрішніх бар'єрів. Незважаючи на те, що ця група отримує найбільшу частку матеріальних стимулів, працівники часто відчують обмеженість у впливі на власні перспективи, а також недостатню прозорість оцінювання. Зрештою це формує внутрішню напругу, яка може накопичуватися і перетворюватися на демотиваційний чинник.

У технічних і управлінських підрозділах рівень позитивних оцінок значно вищий, що пов'язано з доступністю навчання, залученням до проєктів та вищим ступенем автономії.

Відсутність гнучкого підходу до формування стимулів призводить до появи кількох характерних моделей поведінки, які впливають на діяльність підприємства (табл. 2.18).

По-перше, працівники молодшої вікової групи (до 30 років) демонструють тенденцію до «швидкого вигорання» на виробничих ділянках. Це проявляється у підвищеній плинності, зниженні ініціативності та слабкому інтересі до довгострокових форматів співпраці.

По-друге, працівники середнього віку (30-45 років) зазвичай демонструють високу стабільність, але потребують чіткої перспективи розвитку. За її відсутності мотивація переходить у режим «утримання позиції», що знижує інноваційну активність.

По-третє, старша вікова група (45+) прагне передбачуваності та соціальних гарантій, але обмежений доступ до програм перекваліфікації породжує відчуття невпевненості щодо свого професійного майбутнього.

Таблиця 2.18 – Вплив відсутності індивідуалізованого підходу на поведінку працівників різного віку

Вікова група	Типова поведінкова реакція	Потенційні ризики для підприємства
До 30 років	швидка втрата інтересу, пошук альтернатив	зростання плинності, дефіцит молодих кадрів
30–45 років	зниження ініціативності без перспектив зростання	зменшення інноваційності процесів
45+ років	підвищена тривожність, уникання нових завдань	можливе падіння якості роботи та опір змінам

Джерело: складено автором

Така вікова диференціація поведінкових реакцій вказує, що універсальні мотиваційні підходи більше не відповідають сучасним реаліям. Підприємство вже зробило кроки у напрямку персоналізації мотиваційної політики, однак результати свідчать, що ці кроки недостатньо системні.

Сукупність поведінкових ефектів має прямий вплив на організаційні процеси підприємства. У 2023-2025 роках спостерігаються такі ключові тенденції:

Сповільнення знаннєвого обміну між підрозділами. Виробничі працівники менш активно залучаються до внутрішніх проєктів, що обмежує можливість обміну досвідом між цехами та інженерними відділами.

Нерівномірність продуктивності між змінами. На ділянках, де активність персоналу нижча, продуктивність зміни може відрізнятись на 7-10%. Це не завжди пов'язано з навантаженням, частіше – з мотиваційним фоном.

Поглиблення розриву між інноваційними та традиційними ділянками виробництва. Після модернізації частини ліній сформувались «дві швидкості»: технічні працівники мають більше можливостей навчання, тоді як працівники стандартних ділянок – менше.

Потенційні ризики кадрового дефіциту. Якщо мотиваційні бар'єри не усунути, у середньостроковій перспективі можливе зменшення кадрового резерву у ключових виробничих професіях.

Усі ці тенденції прямо впливають на загальну ефективність діяльності підприємства і підтверджують, що вдосконалення системи мотивації є не просто бажаним, а стратегічно необхідним.

Поведінкові та організаційні наслідки виявлених проблем демонструють складний характер впливу мотиваційної системи на роботу підприємства. Дисбаланси у доступі до стимулів, відсутність персоналізації, а також нестача довгострокових інструментів призводять до неоднорідності трудової активності, внутрішньої напруги та зниження ініціативності у частини персоналу.

Завершуючи аналітичний розгляд системи мотивації ТОВ «Roshen» у 2023-2025 роках, важливо не лише зафіксувати окремі недоліки чи поведінкові наслідки, а й сформувати цілісне уявлення про стратегічні бар'єри, що визначають межі розвитку трудового потенціалу підприємства. З погляду управління персоналом, саме стратегічні бар'єри є тим набором факторів, який обмежує ефективність усієї системи HR-процесів – від підбору кадрів до їх утримання, розвитку та професійної реалізації.

Саме аналіз таких системних обмежень дає можливість сформувати базу для майбутніх рекомендацій і визначити напрямки трансформації мотиваційної політики

На основі комплексного аналізу можна виділити кілька фундаментальних бар'єрів, що мають довгостроковий характер та формують системні ризики для підприємства. Для їх наочності сформовано підсумкову таблицю 2.19.

Таблиця 2.19 – Стратегічні бар'єри у системі мотивації ТОВ «Roshen» та їхній вплив

Стратегічний бар'єр	Суть проблеми	Потенційний довгостроковий вплив
Нерівномірність доступу до стимулів	різниця можливостей розвитку і винагороди між підрозділами	ризик формування кадрових «провалів», зниження лояльності виробничих працівників
Обмежена індивідуалізація мотивації	недостатнє врахування віку, кар'єрних намірів, професійних цілей	посилення плінності молоді, зниження ініціативності працівників середнього віку
Відсутність довготривалих стимулів	система орієнтована переважно на місячні та квартальні показники	втрата кадрового резерву, небажання вкладати зусилля у довгострокові проєкти
Непрозорість преміювання	недостатнє пояснення критеріїв, часткова залежність від колективних результатів	формування «мотиваційної напруги», недовіра до управлінських рішень
Нерівномірна модернізація робочих місць	різниця між модернізованими та традиційними виробничими ділянками	зниження якості роботи та зростання конфліктності у змінах
Обмеженість кар'єрних перспектив на виробництві	«кадрова стеля» для робітничих професій	зниження довгострокової мотивації та відчуття професійної безвиході

Джерело: складено автором

Кожен із бар'єрів формує власний вплив на систему управління персоналом, але найбільш критичними є ті, що пов'язані з довгостроковою перспективою. Підприємство вже досягло відчутного прогресу у напрямі короткострокової мотивації (премії, доплати, річні бонуси), але стратегічні інструменти – ті, що забезпечують стабільні кадрові структури протягом тривалого періоду, - наразі реалізовані не повною мірою. Це створює ризик, що навіть за наявності високих зарплатних рівнів підприємство може втрачати цінні кадри через відсутність

довгострокових стимулів, зрозумілих кар'єрних траєкторій і системного підходу до індивідуалізації мотивації.

Для оцінки глибини впливу бар'єрів доцільно дослідити, як вони корелюють зі змінами у структурі плинності кадрів. У 2023-2025 роках спостерігалось не лише загальне зниження плинності, але й зміна її структури – зокрема, зростання частки звільнень серед молодших працівників (до 30 років), що є чутливим індикатором проблеми індивідуалізації мотивації.

Умовна динаміка:

До 30 років → зростання плинності з 17% до 21%

30-45 років → зниження з 8% до 6%

45+ років → коливання в межах 5-6%

Зростання плинності серед молоді – один із сигналів, що підприємство потребує глибшого оновлення мотиваційної стратегії. Молоді працівники більш мобільні, чутливі до умов розвитку та атмосферних факторів робочого середовища. Якщо ці потреби не реалізуються, фінансові стимули не забезпечують довготривалої лояльності.

Стабільність середньої вікової групи формується переважно за рахунок сімейних, кар'єрних і соціальних мотивацій, однак у майбутньому й ця група може потребувати оновлення мотиваційних механізмів, щоб підтримувати рівень ініціативності.

Окрім індивідуальних поведінкових реакцій, стратегічні бар'єри впливають і на організаційні процеси підприємства. Особливо вони проявляються у:

1) зменшенні ефективності знансєвих потоків;

Структурні дисбаланси у мотивації призводять до того, що не всі підрозділи однаково залучені у питання обміну досвідом. Працівники модернізованих дільниць беруть активнішу участь у внутрішніх тренінгах, тоді як представники традиційних виробництв отримують менше можливостей.

Це формує «острівні» зони знань, які суперечать принципам інтегрованого виробничого процесу.

2) різниці у темпах адаптації до технологічних змін;

У 2024-2025 роках підприємство активно впроваджувало нове обладнання, однак адаптивність різних груп працівників до нього була нерівномірною. Ті, хто мав доступ до навчання й ротацій, опановували нові технології швидше. Ті ж, хто перебував поза системою розвитку, демонстрували скутість і знижену впевненість у роботі.

У перспективі це створює ризик формування двох типів персоналу: «інноваційного» і «традиційного», що ускладнює стандартизацію виробничих процесів.

3) посиленні міжпідроздільних розривів у продуктивності;

Уже в 2023-2025 роках на окремих ділянках було зафіксовано різницю продуктивності до 12% між змінами, які формально працюють у однакових умовах. Під час поглибленого аналізу виявлено, що ці розбіжності пов'язані не стільки з технічними факторами, скільки з мотиваційним фоном та рівнем довіри до управління.

Для того щоб проаналізувати вплив мотиваційних бар'єрів на стратегічний розвиток ТОВ «Roshen», було порівняно чинники мотивації зі стратегічними пріоритетами підприємства (модернізація, кадровий резерв, розвиток експорту, сталий розвиток) (табл. 2.20).

Таблиця 2.20 – Вплив мотиваційних бар'єрів на стратегічні напрями розвитку ТОВ «Roshen»

Напрямок розвитку	Потенційний вплив бар'єрів	Ступінь ризику
Модернізація виробництва	недостатня підготовка персоналу до нових технологій	Висока
Розвиток кадрового резерву	обмеженість кар'єрних траєкторій, відсутність довгострокових стимулів	Висока
Зміцнення експортної позиції	зниження якості та стабільності виробничих показників через внутрішню напругу	Середня
Внутрішня ефективність	нерівномірність продуктивності, слабкі знаннєві потоки	Висока
Соціальна стійкість	ризик зростання конфліктності в довгостроковій перспективі	Середня

Джерело: складено автором

Як видно з таблиці, більшість бар'єрів мають високий рівень стратегічного ризику, що означає необхідність глибоких змін у мотиваційній системі. Особливо це стосується модернізації виробництва та кадрового резерву – двох напрямів, які визначають конкурентоспроможність підприємства на найближче десятиліття.

Завершуючи аналітичний розділ, можна зробити узагальнюючий висновок: система мотивації ТОВ «Roshen» у 2023-2025 роках характеризується високим рівнем розвитку, але водночас має низку стратегічних структурних бар'єрів, які обмежують її ефективність і впливають на стабільність персоналу та якість виробничих процесів.

Основними наслідками цих бар'єрів є:

- нерівномірне залучення персоналу до професійного розвитку;
- зниження ініціативності у частини працівників;
- формування «мотиваційної напруги» на виробничих ділянках;
- ризики кадрового виснаження у довгостроковій перспективі.

Саме тому у наступному розділі буде розглянуто конкретні проектні пропозиції щодо удосконалення системи мотивації, орієнтовані на:

- підвищення індивідуалізації стимулювання;
- розвиток довгострокових мотиваційних програм;
- зміцнення кадрового резерву;
- усунення внутрішніх дисбалансів;
- підтримку модернізаційних процесів підприємства.

Ця логіка дозволяє перейти від аналізу проблем до побудови конструктивної та реалістичної системи рішень, які мають підвищити ефективність мотиваційної політики та забезпечити стійкий розвиток підприємства.

РОЗДІЛ 3

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ МОТИВАЦІЄЮ ПЕРСОНАЛУ ТОВ «ROSHEN»

3.1. Концептуальні засади вдосконалення системи мотивації персоналу

У сучасних умовах розвитку промислових підприємств мотивація персоналу дедалі більше набуває рис стратегічного інструмента управління, що визначає здатність організації адаптуватися до технологічних, ринкових та соціально-економічних змін. Для ТОВ «Roshen», яке у 2023-2025 рр. уже здійснило істотні кроки у вдосконаленні практик стимулювання, постає необхідність переходу від тактичних рішень до формування цілісної довгострокової моделі мотивації. Такої, що здатна забезпечити стійкий кадровий розвиток, підвищення продуктивності, зміцнення корпоративної культури та здатність працівників адаптуватися до викликів періоду 2026-2030 рр.

Сучасна концепція вдосконалення мотиваційної системи має опиратися на такі ключові принципи: персоналізація стимулювання, стратегічна узгодженість, цифровізація HR-процесів, гнучкість моделей стимулювання, розширення довгострокових мотиваційних програм, розвиток людського капіталу та інтеграція нематеріальних чинників. Оцінка стану мотиваційної системи у 2023-2025 рр. (Розділ 2) свідчить, що без оновлення цих концептуальних засад підприємство ризикує зіткнутися з кадровими дисбалансами, посиленням внутрішньої напруги та уповільненням процесів модернізації виробництва.

У період 2026-2030 рр. ТОВ «Roshen» перебуватиме під впливом кількох груп чинників, що зумовлюють потребу в оновленні підходів до управління мотивацією:

1. технологічні фактори (масштабування автоматизації, збільшення частки роботизованих ліній);
2. демографічні зміни (старіння кадрів у виробничих професіях, висока мобільність молоді);

3. посилення конкуренції на ринку праці, особливо за кваліфікованих інженерів;
4. зміна мотиваційних переваг різних поколінь працівників;
5. зростання значення нематеріальної мотивації в умовах інформаційної економіки;
6. потреба у внутрішній кадровій стабільності для виконання інвестиційних програм підприємства.

Системний аналіз даних за 2023-2025 рр. показав, що найбільші бар'єри виникали у сферах індивідуалізації, прозорості, довгострокових стимулів та нерівного доступу до можливостей розвитку. Враховуючи прогностичні сценарії розвитку підприємства, ці бар'єри можуть суттєво загостритися до 2030 року.

Щоб визначити ключові напрями вдосконалення системи мотивації, побудовано інтегральну оцінку її готовності до майбутніх викликів (табл. 3.1).

Таблиця 3.1 – Інтегральна оцінка готовності системи мотивації ТОВ «Roshen» до викликів 2026–2030 рр.

Критерій оцінки готовності	Поточний стан (2025 р.)	Необхідний стан (2030 р.)	Прогноз ризиків за інерційного сценарію
Індивідуалізація мотивації	Середній	Високий	Ймовірне зростання плинності молоді
Довгострокові стимули	Низькі	Середні → високі	Ризик втрати кадрового резерву
Прозорість преміювання	Середня	Висока	Формування «мотиваційної напруги»
Доступність розвитку	Нерівномірна	Рівномірна	Зниження ефективності модернізації
Соціально-психологічний клімат	Вище середнього	Високий	Посилення конфліктності у змінах
Мотиваційна гнучкість	Низька	Висока	Уповільнення адаптації до змін
Цифровізація HR-процесів	Середня	Висока	Зростання навантаження на HR

Джерело: складено автором

Інтегральна оцінка підтверджує, що система мотивації ТОВ «Roshen» має певний рівень стійкості, однак її можливості будуть вичерпані вже у середньостроковій перспективі. Особливо критичними є питання довгострокових

стимулів, цифровизації мотиваційних процесів та індивідуалізації. Саме вони формують основу для комплексної модернізації у 2026-2030 роках.

Для побудови оновленої системи мотивації у 2026-2030 рр. необхідно визначити концептуальну модель, яка поєднує стратегічні орієнтири підприємства з очікуваннями персоналу. Такий підхід дозволяє мінімізувати дисбаланси, які були виявлені у Розділі 2, та забезпечити кадрову стабільність.

Узагальнена модель модернізації пропонується у вигляді трикомпонентної структури:

1. Стратегічний вимір – відповідність мотивації довгостроковим цілям підприємства (модернізація, інновації, експансія ринків).
2. Операційний вимір – оптимізація процедур преміювання, навчання, оцінювання.
3. Індивідуальний вимір – персоналізація мотивації з урахуванням віку, досвіду, професії та ролі працівника у виробничому циклі.

Для зручності модель подано у вигляді схеми на рисунку 3.1.

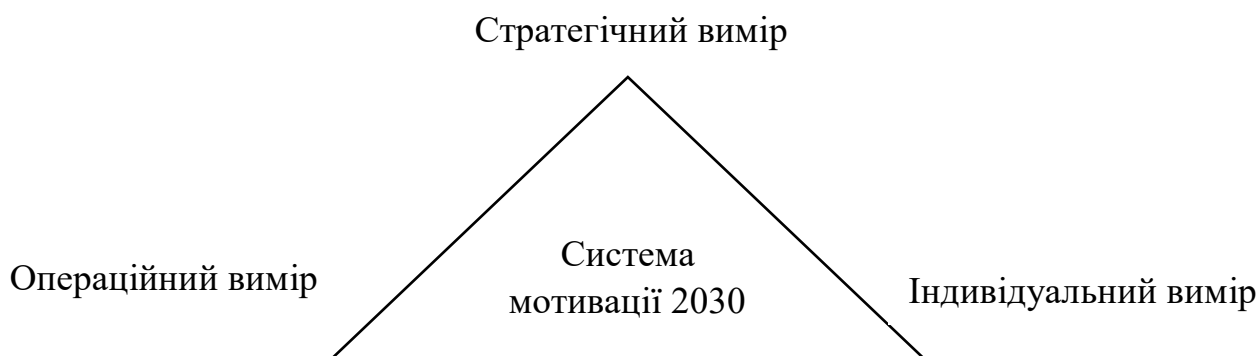

Рисунок 3.1 – Концептуальна модель побудови системи мотивації ТОВ «Roshen» на 2026–2030 рр.

Джерело: складено автором

Така модель дозволяє перейти від фрагментарного підходу до комплексного. У період 2023-2025 рр. ТОВ «Roshen» активно вдосконалювало окремі управлінські практики – навчання, корпоративну комунікацію, преміювання. Проте відсутність інтегрованої моделі призводила до локальних дисбалансів. Нова

система, побудована на принципах трикомпонентності, забезпечить узгодженість інструментів та їхній синергетичний ефект.

В основі концепції нової мотиваційної системи мають лежати такі стратегічні пріоритети:

1. Створення персоналізованих мотиваційних траєкторій для різних груп персоналу. Це дозволить зменшити плинність молоді, підвищити ініціативність інженерів та підтримати працівників старшої вікової групи.

2. Посилення довгострокових мотиваційних інструментів. Накопичувальні програми, програми лояльності, корпоративні гарантії та системи кар'єрного розвитку стануть основою кадрової стабільності.

3. Усталену систему професійного розвитку. Навчання має стати не точковою практикою, а наскрізною платформою, що охоплює всі категорії персоналу – від виробничих працівників до керівників.

4. Цифровізацію управління мотивацією. До 2030 р. HR-аналітика має відігравати ключову роль у прогнозуванні ефективності стимулів, аналізі трудової поведінки та адаптації моделей до реальних змін.

5. Інтеграцію соціально-психологічної мотивації. Розвиток корпоративної культури, зниження рівня внутрішньої напруги та зміцнення міжпідроздільної взаємодії є критичними для успіху модернізації.

Проведений аналіз свідчить, що вдосконалення системи мотивації персоналу ТОВ «Roshen» у 2026-2030 рр. є необхідним та стратегічно виправданим кроком. Сформована концептуальна основа дає змогу перейти до розробки конкретних моделей і програм, які будуть відповідати не лише сучасним викликам, а й довгостроковим цілям підприємства.

Удосконалення системи мотивації персоналу на середньострокову перспективу вимагає переходу до моделі, що здатна працювати у багатовимірному середовищі змін. У 2026-2030 рр. для ТОВ «Roshen» буде визначальною здатність поєднувати інтереси підприємства з різними видами мотиваційних очікувань персоналу – від фінансових до соціально-психологічних та професійних.

Архітектура оновленої моделі має включати структурні, функціональні та поведінкові елементи, інтегровані у єдину систему.

У системах мотивації, що орієнтовані на короткі інтервали планування, домінують прямі фінансові стимули. Такий підхід забезпечує стабільність виробничих показників, але має обмежений вплив на довгострокове утримання персоналу та підвищення їхньої залученості.

Дані 2023-2025 рр. свідчать, що саме відсутність диференціації інструментів для різних груп персоналу та недостатня гнучкість мотиваційних механізмів є основними джерелами стратегічних ризиків у сфері кадрів.

Перехід до багаторівневої моделі передбачає створення мотиваційного середовища, яке не є одномірним, а складається з кількох взаємопов'язаних рівнів:

- базовий – гарантує стабільну винагороду та належні умови праці;
- професійний – забезпечує розвиток компетентностей та кар'єрні можливості;
- організаційний – посилює участь працівників у системі управління;
- стратегічний – створює довгостроковий мотив залишатися в компанії;
- культурний – підтримує психологічну безпеку і робочу взаємодію.

Ця багатокомпонентність має стати основою оновленої архітектури мотивації.

Оновлена мотиваційна система має свою внутрішню архітектуру, у межах якої кожен рівень виконує власну функцію. Узагальнена структура подана у таблиці 3.2.

Структурна модель дозволяє досягти збалансованості між оперативними потребами виробництва та довгостроковими інтересами підприємства. Її особливістю є те, що кожен рівень не існує автономно. Наприклад, стратегічний рівень неможливо реалізувати без базового забезпечення, а професійний рівень стає ефективним лише за умови розвитку організаційного та культурного середовищ.

Таблиця 3.2 – Структурна модель системи мотивації персоналу ТОВ «Roshen» у 2026-2030 рр.

Рівень системи	Зміст	Інструменти	Очікуваний ефект
Базовий	забезпечення матеріальної стабільності	диференційована зарплата, компенсації, премії	збереження продуктивності та дисципліни
Професійний	розвиток компетентностей	індивідуальні плани розвитку, технічні курси, наставництво	скорочення адаптації, підвищення кваліфікації
Організаційний	участь у процесах	внутрішні проекти, робочі групи, електронна взаємодія	зростання ініціативності та відповідальності
Стратегічний	довгострокові стимули	програми лояльності, кадрові резерви, накопичувальні бонуси	зміцнення кадрової стабільності
Культурний	внутрішній мікроклімат	визнання досягнень, заходи підтримки, внутрішня комунікація	зниження конфліктності, підвищення залученості

Джерело: складено автором

У 2026-2030 рр. значною мірою визначатиме ефективність HR-процесів рівень цифрової зрілості компанії. Цифровізація мотивації передбачає не просто переведення документів у електронну форму, а впровадження систем, здатних виконувати функції аналітики, прогнозування та індивідуалізації стимулювання.

Умовно цифровізацію можна розглядати як систему трьох напрямів:

1. HR-аналітика – збір і обробка даних про поведінку, результати та потреби працівників, включаючи аналіз ризиків вигорання та прогнозування плинності.
2. Цифрові мотиваційні інтерфейси – персональні кабінети працівників, де відображаються результати, премії, прогрес розвитку, доступ до курсів.
3. Інтелектуальні системи персоналізації – автоматичне підлаштування мотиваційних програм під профіль працівника: вік, досвід, роль, динаміка результатів.

Для відображення логіки формування цифрової моделі наведено схему на рисунку 3.2.

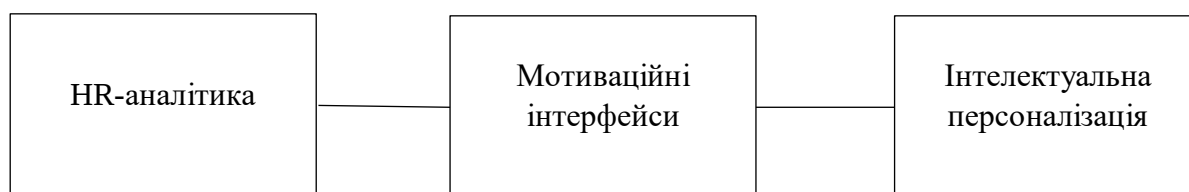

Рисунок 3.2 – Цифрова модель управління мотивацією на 2026-2030 рр.

Джерело: складено автором

Цифрові інструменти дозволяють створити гнучку та об'єктивну мотиваційну систему, в якій суб'єктивний фактор зведений до мінімуму. Їх використання формує прозорість взаємодії між працівником і роботодавцем, зменшує кількість непорозумінь щодо преміювання та відкриває широкі можливості для створення індивідуальних траєкторій розвитку.

Для того щоб оновлена модель функціонувала ефективно, вона має бути побудована на низці фундаментальних принципів. До них належать:

1. Персоналізація стимулів

Передбачає адаптацію інструментів мотивації під особливості працівників різного віку, професій, потреб і життєвих етапів. Це дозволяє зменшити ймовірність демотивації й забезпечити індивідуальні точки зростання.

2. Прозорість механізмів мотивації

Працівники мають чітко розуміти критерії преміювання, умови присвоєння надбавок і логіку формування кар'єрних траєкторій.

3. Баланс короткострокових і довгострокових стимулів

Пріоритетним є перехід від мотивації, орієнтованої лише на щомісячні показники, до поєднання негайних винагород із довгостроковими програмами.

4. Гнучкість мотиваційних інструментів

Гнучкі механізми дозволяють реагувати на зміну ринку праці, економічних умов та специфіки виробничих завдань.

5. Системна підтримка професійного розвитку

Компанія має забезпечити рівний доступ до навчальних ресурсів, що сприятиме модернізації виробництва та формуванню кадрового резерву.

Для узагальнення основних положень представлено матрицю, що поєднує рівні мотиваційної системи з цілями модернізації (табл. 3.3).

Таблиця 3.3 – Матриця концептуальної модернізації мотивації ТОВ «Roshen» (2026-2030 рр.)

Рівень системи	Основна мета	Ключові механізми	Очікуваний результат
Базовий	стабільність	оновлена тарифна політика, стандарти оплати	контроль плинності, мотивація відповідальності
Професійний	розвиток	компетентнісні модулі, наставництво, технічні курси	підвищення кваліфікації
Організаційний	залучення	проектні групи, цифрові канали комунікації	зростання ініціативності
Стратегічний	довготривала лояльність	корпоративні програми лояльності, накопичувальні бонуси	стабільний кадровий резерв
Культурний	згуртованість	заходи підтримки, програми визнання	зниження конфліктності

Джерело: складено автором

Архітектура нової системи мотивації в 2026-2030 роках повинна бути багаторівневою, цифровізованою та персоналізованою. Зосередженість лише на матеріальних стимулах втрачає ефективність у сучасних умовах, тоді як поєднання професійного розвитку, кар'єрних траєкторій, організаційної взаємодії та культурних елементів забезпечує рівновагу між потребами підприємства і очікуваннями персоналу.

Перехід до модернізованої моделі мотивації вимагає чітко структурованих механізмів реалізації, які дають змогу поєднати організаційні, економічні та соціально-психологічні інструменти у цілісну систему. У 2026-2030 рр. ключовою умовою ефективності стане не лише створення нових мотиваційних інструментів, а й забезпечення їх практичного функціонування, узгодженості між підрозділами та здатності адаптуватися до змін зовнішнього й внутрішнього середовища.

Оновлена система мотивації потребує зміцнення організаційної інфраструктури. Для цього доцільно сформувати багаторівневу систему управління, що передбачає розподіл повноважень та відповідальності між різними

групами учасників – HR-департаментом, керівниками виробничих підрозділів, лінійними менеджерами та окремими працівниками (табл. 3.4).

Таблиця 3.4 – Інституційна модель управління системою мотивації (2026-2030 рр.) на ТОВ «Roshen»

Рівень управління	Основні функції	Механізми впливу	Інструменти контролю
Корпоративний	стратегічні рішення	політики мотивації, стандарти	KPI кадрової стабільності, аудит мотивації
HR-департамент	розробка та супровід програм	аналітика, планування, цифровізація	дашборди HR-аналітики
Керівники підрозділів	адаптація програм до виробничих потреб	наставництво, проєктна взаємодія	оцінка ефективності команди
Лінійні менеджери	щоденний вплив на мотивацію	поточна оцінка, зворотний зв'язок	контроль трудової поведінки
Працівники	участь у системі розвитку	цифрові кабінети, внутрішні пропозиції	індивідуальні показники результативності

Джерело: складено автором

Запропонована модель передбачає не лише вертикальне управління, а й горизонтальну комунікацію між підрозділами. Такий підхід зменшує ризики втрати інформації, підвищує прозорість та забезпечує рівномірність доступу до можливостей розвитку.

Ефективність модернізації залежить від послідовності впровадження інструментів. Оптимальною є поетапна модель, яка дозволяє мінімізувати опір змінам, забезпечити адаптацію працівників і створити надійну аналітичну базу.

Етап 1. Діагностика та проектування (2026 р.)

- аналіз мотиваційного фону персоналу;
- аудит інструментів, які втрачають ефективність;
- визначення груп з високими ризиками плинності;
- створення компетентнісних моделей.

Етап 2. Структурна побудова системи (2026-2027 рр.)

- формування оновленої архітектури мотивації;
- запуск HR-аналітичної платформи;

- розробка модулів персоналізації;
- підготовка керівників підрозділів.

Етап 3. Масштабування та інтеграція (2027-2029 рр.)

- адаптація програм до специфіки виробничих ділянок;
- розширення професійних траєкторій;
- формування корпоративних програм лояльності;
- інтеграція мотиваційних інтерфейсів у внутрішні системи.

Етап 4. Моніторинг та коригування (2029-2030 рр.)

- оцінювання результативності інструментів;
- коригування відповідно до кадрових змін;
- адаптація до технологічних перетворень.

Для візуалізації наведено схему етапності (рис. 3.3).

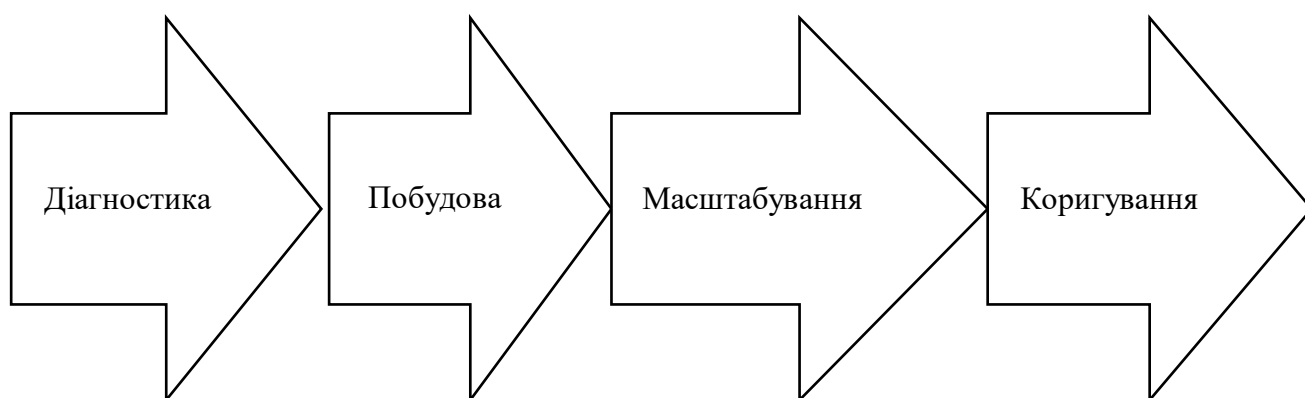

Рисунок 3.3 – Етапна модель впровадження системи мотивації 2026-2030 рр.

Джерело: складено автором

1. Персоналізовані траєкторії мотивації

Траєкторії мотивації формуються на основі віку, досвіду, професії та поведінкових характеристик працівника. Для кожного сегмента персоналу визначаються власні фокусні інструменти.

У таблиці 3.5 представлено персоналізовані траєкторії мотивації для різних сегментів персоналу.

Таблиця 3.5 – Персоналізовані траєкторії мотивації для різних сегментів персоналу на ТОВ «Roshen»

Категорія персоналу	Ключові стимули	Механізми реалізації
Молодь (до 30 років)	розвиток, гнучкість, проекти	наставництво, участь у нових лініях, цифрові курси
30-45 років	стабільність, зростання	кар'єрні треки, підвищення кваліфікації
45+ років	безпека, підтримка	адаптоване навчання, соціальні програми
ІТП	автономія, складні задачі	інноваційні проекти, R&D ініціативи
Виробничі працівники	матеріальна стабільність, розвиток	тарифна модель 2.0, внутрішнє навчання

Джерело: складено автором

2. Довгострокові мотиваційні програми

Для формування кадрової стабільності пропонуються:

- Накопичувальні бонуси за стаж і професійні досягнення.
- Корпоративні програми лояльності, включаючи підтримку здоров'я, страхування та соціальні пакети.
- Професійні траєкторії на 3-5 років, що дають змогу прогнозувати кар'єрні можливості.

3. Інтелектуальна система преміювання

Запровадження цифрових алгоритмів преміювання дає змогу уникнути суб'єктивності й забезпечити зв'язок між результатами праці та винагородою. Замість загальних нормативів пропонується модель, у якій премія формується з трьох компонентів:

- індивідуальний результат (якість, продуктивність, дотримання стандартів);
- командна взаємодія (робота у зміні, участь у проектах);
- інноваційний внесок (пропозиції, поліпшення, ініціативи).

Механізми контролю дозволяють оцінювати вплив змін на кадрову стабільність і продуктивність. До ключових показників належать:

- коефіцієнт плинності за сегментами персоналу;
- рівень задоволеності мотиваційною системою;

- динаміка продуктивності підрозділів;
- участь у програмах розвитку;
- швидкість адаптації після змін у технологіях.

Для узагальнення цих параметрів використовується індикативна система оцінювання.

Таблиця 3.6 – Індикативна система оцінювання ефективності мотиваційної політики (2026-2030 рр.) на ТОВ «Roshen»

Індикатор	Норматив	Що показує
Плинність	$\leq 10\%$	стабільність кадрового складу
Участь у навчанні	$\geq 65\%$	активність персоналу в розвитку
Рівень задоволеності	$\geq 75\%$	ефективність стимулів
Продуктивність	+5–8%/рік	результат застосування інструментів
Середній час адаптації	< 3 міс	швидкість включення до роботи

Джерело: складено автором

Механізми модернізації мотиваційної системи у 2026–2030 рр. передбачають комплексний підхід, у межах якого поєднуються структурні, цифрові, інституційні та поведінкові інструменти. Сформована архітектура дає змогу знизити кадрові ризики, ліквідувати дисбаланси, посилити гнучкість управління та створити умови для довгострокового розвитку персоналу. Така система забезпечує стійкість кадрового потенціалу підприємства в умовах технологічних змін та посиленої конкуренції на ринку праці.

3.2. Проєкт оновленої мотиваційної моделі для різних категорій персоналу

Проєктування оновленої мотиваційної моделі для ТОВ «Roshen» потребує комплексного підходу, у якому поєднуються інтереси підприємства, вимоги до професійної компетентності працівників, результати аналізу їхніх очікувань та прогнозні зміни ринку праці у 2026-2030 рр. Модель має бути достатньо гнучкою, щоб реагувати на коливання зовнішнього середовища, але водночас

структурованою і стабільною, щоб гарантувати працівникам передбачуваність та відчуття професійної перспективи.

Аналіз тенденцій за попередні роки показує, що найбільш складним завданням є узгодження мотиваційних систем між різними категоріями персоналу. Виробничі працівники очікують стабільності та матеріальної визначеності, інженерно-технічний персонал – можливостей для професійного зростання та складних задач, управлінці – інструментів впливу та стратегічної участі. Розроблена модель має включати механізми, здатні інтегрувати ці вимоги у єдину логіку стимулювання.

Пошук ефективної конфігурації мотиваційної системи потребував формування набору принципів, на яких базується вся структура. Їхня роль полягає у забезпеченні узгодженості елементів мотивації, уникненні дублювань та суперечностей, а також створенні можливостей для тривалого застосування незалежно від змін економічних циклів.

Першим базовим принципом стала адаптивність. Мотиваційна система повинна реагувати на динаміку навантажень, технологічних змін, трансформацію ринку праці та соціальні очікування працівників. Адаптивність передбачає не лише коригування розміру премій, а й можливість змінювати набір стимулів для окремих груп персоналу залежно від їхнього професійного циклу.

Другим принципом виступає диференційованість. Ураховуючи різний характер праці, рівень відповідальності, вимоги до кваліфікації та відмінну психологічну структуру мотиваційних очікувань у різних груп працівників, неможливо підтримувати єдину універсальну систему. Диференціація покликана забезпечити відчуття адресності та індивідуального підходу.

Третім принципом є прозорість. Запровадження цифрових інтерфейсів мотивації знижує рівень невизначеності, дозволяє працівникам бачити власний прогрес, а керівникам – здійснювати об'єктивне оцінювання.

До цих базових положень додається принцип балансування коротко- і довгострокових стимулів. Надмірна орієнтація на короткі інтервали призводить до

зниження лояльності, тоді як акцент виключно на довгострокових програмах може не забезпечити оперативних результатів.

Оновлена модель представлена у вигляді багаторівневої системи зі своїм змістом, логікою взаємодії та механізмами впливу. Її основу складають п'ять модульних блоків – матеріальний, професійно-розвивальний, організаційно-культуральний, стратегічний і цифровий.

Структура моделі наведена нижче у таблиці 3.7.

Таблиця 3.7 – Базова архітектура проєктної моделі мотивації (2026-2030 рр.)

Мотиваційний блок	Змістова характеристика	Основний ефект
Матеріальний	оновлена тарифна політика, гнучкі премії, компенсації	стабільність і продуктивність
Професійний	індивідуальні траєкторії розвитку, технічні модулі	підвищення кваліфікаційного рівня
Організаційний	участь у проєктах, взаємодія підрозділів, комунікація	зміцнення відповідальності та ініціативності
Стратегічний	програми лояльності, накопичувальні бонуси, кадрові резерви	довгострокова стабільність
Цифровий	HR-аналітика, персональні кабінети, автоматизація преміювання	прозорість і гнучкість мотиваційних процесів

Джерело: складено автором

Усі п'ять блоків не функціонують автономно – між ними має бути внутрішня логіка. Матеріальний блок підтримує базову частину праці, але стає повноцінним лише за умови наявності професійного розвитку. Стратегічний блок діє як інтегратор: саме він забезпечує тривалу зацікавленість працівника у продовженні співпраці, формує кадровий резерв і зменшує ризик втрати фахівців у моменти технологічних змін.

Спільна архітектура моделі визначає лише каркас системи. Реальна ефективність досягається тоді, коли її елементи адаптуються до конкретних груп працівників. Урахування їхніх особливостей має ключове значення для створення стимулюючого середовища.

Існує суттєва різниця між тим, як сприймають мотиватори представники молодшої вікової групи, працівники середнього віку, досвідчені виробничі фахівці,

інженери або менеджери. Тому розроблена система передбачає власну конфігурацію стимулів для кожної групи. Важливо не лише встановити відмінності, але й зрозуміти механізми, через які ці стимули впливають на поведінку (табл. 3.8).

Таблиця 3.8 – Диференційована конфігурація стимулів за групами персоналу

Категорія персоналу	Ключові пріоритети	Основні інструменти моделі
Молоді працівники	розвиток та мобільність	наставництво, ротації, цифрові курси
Працівники середнього віку	стабільність та зростання	кар'єрні траєкторії, підвищення кваліфікації
Старша вікова група	безпека та підтримка	соціальні програми, адаптоване навчання
ІТП	складні завдання та автономія	інноваційні проєкти, R&D-ініціативи
Виробничі працівники	матеріальна визначеність	оновлена тарифна політика, преміювання за якість

Джерело: складено автором

Диференціація полягає не у простому розподілі мотиваційних інструментів, а у створенні повноцінних траєкторій. Наприклад, молодий працівник у межах першого року має доступ до адаптаційного навчального модуля, наставника, внутрішнього курсу з цифрових технологій та участі у невеликому проєкті. У працівника середнього віку траєкторія має включати професійні іспити, ступеневі підвищення кваліфікації та можливість переходу на нові виробничі лінії. Працівники старшої вікової групи потребують стабільності, передбачуваних умов праці та програм медичної підтримки.

Оновлена модель має не лише впливати на працівника, а й забезпечувати баланс інтересів сторін. У ситуації, коли різні групи працівників мають різні орієнтири, важливо створити систему, у якій мотиви персоналу корелюють із розвитком виробництва. Саме цю роль виконує механізм узгодження інтересів, який охоплює три компоненти: очікування працівника, результативність і потреби підприємства.

Завдяки цифровій HR-аналітиці узгодження може здійснюватися на основі даних про участь у програмах розвитку, результати оцінювання, показники якості

та поведінкові індикатори. Механізм співвідносить ці дані з преміюванням, пропозиціями щодо кар'єрного переходу чи включення до кадрового резерву.

Оновлена модель має забезпечити ефект, який не обмежується лише зростанням продуктивності. Головним результатом є підвищення кадрової стабільності – не формальної, а фактичної, де працівник бачить свій професійний шлях, розуміє логіку стимулів, довіряє системі оцінювання та відчуває, що інвестиції у власний розвиток мають сенс.

Кадрова стабільність формується на перетині кількох процесів: передбачуваності винагороди, адекватності перспектив, емоційної безпеки та рівності доступу до можливостей. Проектна модель об'єднує ці складові, утворюючи ефект синергії, що у довгостроковій перспективі знижує плинність, скорочує витрати на адаптацію нових працівників та підвищує якість командної взаємодії.

Ефективність будь-якої мотиваційної моделі визначається не лише її структурою, а й здатністю адаптувати пропоновані інструменти до реальних умов виробництва та специфіки різних груп працівників. Для компанії з багатопрофільною структурою, такою як ТОВ «Roshen», особливо важливо забезпечити, щоб кожен сегмент персоналу отримав доступ до стимулів, що відповідають його професійним потребам, робочому навантаженню та кар'єрним перспективам.

Упродовж 2023-2025 рр. спостерігалася тенденція до розриву між очікуваннями окремих груп працівників та доступними інструментами мотивації. Виробничі працівники потребували стабільності та чітких правил преміювання, молоді фахівці шукали можливості розвитку, інженерно-технічний персонал прагнув складних завдань та більшої автономії, тоді як управлінці акцентували на можливості впливати на стратегічні процеси. Тому проектна модель має не лише враховувати ці особливості, а й формувати комплекс інструментів, здатних забезпечити внутрішню рівновагу мотиваційних очікувань.

Підрозділи, пов'язані з основним виробництвом, є найбільш чисельними та водночас найчутливішими до змін у системі мотивації. Виробничі працівники

нерідко стикаються з високою фізичною та емоційною напругою, одночасно виконуючи роботу, що має прямий вплив на якість готової продукції. Тому модель стимулювання має бути стабільною, зрозумілою та справедливою.

Найважливішими чинниками для цієї групи є матеріальна визначеність, доступ до навчання та відчуття захищеності. Як показав аналіз попередніх років, працівники частіше реагують на зміну умов праці, ніж на зміну формальних показників преміювання. Тому проєктна конфігурація мотивації для них передбачає оновлену тарифну модель, вдосконалене преміювання за якість та участь у внутрішньому навчанні (табл. 3.9).

Таблиця 3.9 – Мотиваційна модель для виробничого персоналу

Елемент моделі	Зміст	Очікуваний ефект
Оновлена тарифна політика	диференційовані ставки залежно від рівня складності операцій	зниження ризику плинності
Преміювання за якість	поєднання індивідуальних і групових критеріїв	підвищення відповідальності та дисципліни
Внутрішнє навчання	короткі модулі з техніки безпеки, якості, роботи з новими лініями	скорочення часу адаптації
Соціальна підтримка	програми страхування, профілактичні заходи	формування відчуття захищеності

Джерело: складено автором

У результаті впровадження такої системи очікується зменшення плинності працівників основного виробництва, підвищення продуктивності зміни та стабілізація якості продукції.

Інженерно-технічний персонал відіграє центральну роль у модернізації виробництва та підтриманні безперебійної роботи обладнання. Для цієї групи характерна орієнтація на професійне зростання, участь у складних проєктах та можливість впливати на технічні рішення. Тому мотиваційна модель має містити інструменти, що поєднують розвиток компетентностей з участю у проєктній діяльності.

У 2026-2030 рр. очікується інтенсивне впровадження нових виробничих технологій, тому систематичне підвищення кваліфікації стає критично важливим.

Одночасно ІТП потребує визнання своєї ролі у модернізації підприємства (табл. 3.10).

Таблиця 3.10 – Мотиваційна модель для інженерно-технічного персоналу

Елемент моделі	Зміст	Очікуваний ефект
Технічні модулі розвитку	спеціалізовані курси, стажування на нових лініях	зменшення технологічних простоїв
Проектна участь	включення у міжпідроздільні проектні групи	зміцнення інноваційної активності
Розширення автономії	можливість ухвалювати технічні рішення в рамках проєктів	підвищення відповідальності
Преміювання за оптимізацію	винагороди за вдосконалення, яке знижує витрати або час циклу	стимулювання інженерного мислення

Джерело: складено автором

Запропонований інструментарій посилює роль ІТП не лише як виконавців, але і як носіїв технологічних інновацій. Саме ця група може стати ядром кадрового резерву на період модернізації 2026-2030 рр.

Управлінці різного рівня відіграють ключову роль у реалізації стратегічних цілей підприємства. Їхня робота пов'язана не стільки з виконанням технологічних операцій, скільки з координацією команд, прийняттям рішень і забезпеченням інформаційної взаємодії. Ефективна система стимулювання для цієї групи має підкреслювати значення їхнього лідерського потенціалу, здатності до організації роботи та якості управлінських рішень.

У 2026-2030 рр. очікується подальше зміцнення ролі керівників у цифрових трансформаціях та інтеграції нових виробничих процесів. Тому управлінська мотивація має бути пов'язана з показниками розвитку персоналу, ефективністю взаємодії та результатами командної роботи (табл. 3.11).

Система стимулів для управлінців має узгоджуватися з нормативами корпоративної культури та спрямовуватися не лише на фінансове заохочення, а й на підвищення якості управлінського впливу.

Молоді працівники є потенціалом для довгострокових інноваційних програм, але саме ця група демонструє найвищий рівень плинності. Причини криються не

лише у матеріальних очікуваннях, але й у потребі зворотного зв'язку, визнання, навчання та можливості швидкого професійного зростання.

Таблиця 3.11 – Мотиваційна модель для управлінського персоналу

Елемент моделі	Зміст	Очікуваний ефект
КРІ управлінської ефективності	показники залученості, командної продуктивності, якості комунікації	підвищення дисципліни та керованості
Наставництво та розвиток команд	відповідальність за адаптацію нових працівників	зміцнення внутрішнього навчання
Преміювання за досягнення командних результатів	взаємозалежні показники якості й продуктивності	підвищення згуртованості
Участь у стратегічних напрямках	залучення до планування модернізаційних проєктів	посилення відповідальності за розвиток підприємства

Джерело: складено автором

В оновленій моделі для них передбачена окрема траєкторія, що поєднує адаптаційні програми, доступ до сучасних навчальних ресурсів і участь у внутрішніх інноваційних проєктах (рис.3.4).

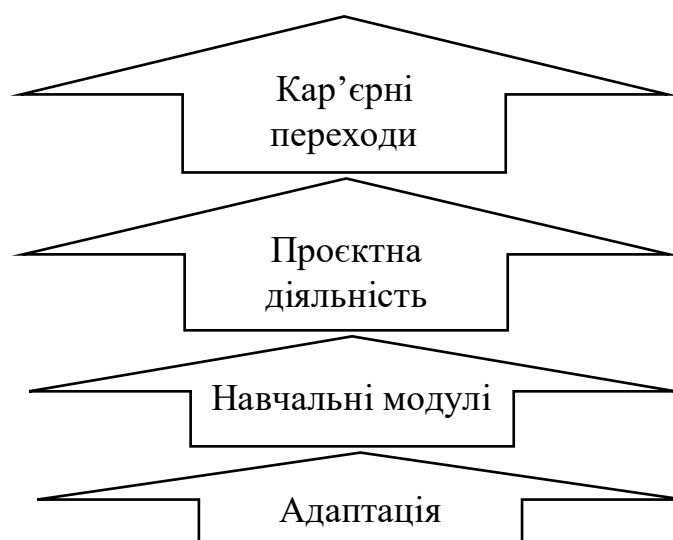

Рисунок 3.4 – Мотиваційна траєкторія молодого працівника (2026-2030 рр.)

Джерело: складено автором

Такі траєкторії дозволяють мінімізувати ризики втрати молодих кадрів і підвищити їхню залученість у внутрішні процеси.

Цифрові компоненти відіграють особливу роль у практичному впровадженні всіх мотиваційних траєкторій. Система персональних кабінетів, аналітичні панелі, автоматизоване преміювання та інтелектуальні рекомендації дозволяють формувати індивідуальні маршрути розвитку, контролювати рівень залученості та забезпечувати об'єктивну оцінку результатів діяльності.

Цифровізація дає змогу проводити регулярний моніторинг мотиваційних ризиків, таких як ранні ознаки вигорання, зниження активності чи падіння продуктивності. Це підвищує керованість мотиваційної системи та дозволяє своєчасно коригувати інструменти впливу.

Запропонована конфігурація стимулів для різних груп персоналу дозволяє не лише вирівняти доступ до можливостей, а й сформувати комплексну логіку мотивації, орієнтовану на довгостроковий розвиток. Вона враховує специфіку професійних завдань, відмінності у вікових потребах, особливості виробничого циклу та перспективи технологічних змін.

Оновлена мотиваційна модель може бути дієвою лише за умови її реального включення в операційні й управлінські процеси підприємства. Для ТОВ «Roshen» така інтеграція є особливо важливою, оскільки структура підприємства включає різні рівні управління, виробничі ділянки, допоміжні служби, інженерні групи та адміністративні підрозділи. Тому мотиваційна система має не тільки охоплювати весь персонал, а й органічно вписуватись у процеси планування, контролю, навчання та розвитку.

У цій частині формується цілісне бачення того, як проєктна мотиваційна модель функціонуватиме в операційній реальності підприємства, на яких інституційних механізмах вона базуватиметься та яких результатів можна очікувати у середньостроковій перспективі 2026-2030 рр.

Мотиваційна система не може розглядатися окремо від виробничого процесу, адже продуктивність, якість та стабільність роботи персоналу є безпосередніми функціями мотиваційного середовища. Тому впровадження нової моделі передбачає її прив'язку до ключових виробничих індикаторів.

Найперше інтеграція відбувається через уніфікацію показників оцінювання результатів праці. Для виробничих працівників такими індикаторами стають стабільність виконання норм, дотримання технологічних карт та відсутність дефектів. Для інженерно-технічного персоналу – час відгуку на неполадки, ефективність рішень, що зменшують втрати, та участь у модернізаційних заходах. Для управлінців визначальними будуть якість комунікації, рівень залученості підлеглих і відповідність управлінських рішень стратегічним цілям.

Це створює передумови для формування мотиваційного поля, у якому працівник відчуває зв'язок між своїми діями та результатами підприємства. Завдяки цьому зменшується відрив між особистими очікуваннями та інтересами організації (табл. 3.11).

Таблиця 3.11 – Інтеграція мотиваційної моделі у ключові виробничі процеси

Процес	Мотиваційний компонент	Очікуваний вплив
Виконання виробничих норм	преміювання за якість і стабільність	зниження ризику браку
Робота обладнання	технічні модулі розвитку для ІТП	скорочення простоїв
Управління змінами	участь у проєктних групах	підвищення адаптивності
Командна взаємодія	КРІ управлінської ефективності	оптимізація організації праці
Професійний розвиток	індивідуальні траєкторії	зміцнення кадрового резерву

Джерело: складено автором

Аналітичний зміст таблиці свідчить, що оновлена система забезпечує декілька паралельних ефектів: не лише стимулювання індивідуальної відповідальності, а й розширення доступу до розвитку та посилення ролі колективної взаємодії.

Система мотивації, що претендує на довгостроковість, має бути підтримана інституційно та технологічно. У 2026-2030 рр. ключові ролі відіграватимуть цифрові інструменти, внутрішні центри розвитку та система моніторингу.

Цифрові технології забезпечують можливість точного вимірювання індикаторів, прозорості преміювання та прогнозування кадрових ризиків. Центри розвитку виконують функцію компетентнісної підтримки, виступаючи

платформою для навчальних програм і сертифікації. Система моніторингу формує базу для управлінських рішень, дозволяючи порівнювати результати між змінами, підрозділами та сегментами персоналу.

Інтеграція цих механізмів створює рівновагу між нормативною складовою мотивації (тарифні режими, премії, компенсації) та її динамічними елементами (персоналізація, професійний розвиток, проектні механізми).

Природною основою цієї системи стає можливість отримувати та аналізувати інформацію в режимі реального часу, що дозволяє уникати запізнілих управлінських рішень. У результаті підвищується якість управління персоналом.

Будь-яка система стимулювання, навіть ідеально розроблена, не буде ефективною, якщо не узгоджується з культурним середовищем підприємства. Корпоративна культура визначає межі поведінкових реакцій працівників, їхнє ставлення до керівництва, готовність до участі у проєктах та сприйняття справедливості.

У 2023-2025 рр. на підприємстві сформувався відносно стабільний рівень корпоративної взаємодії, але водночас з'явилися ознаки внутрішньої напруги, які потребують корекції. Оновлена мотиваційна модель має не лише усунути ці прояви, а й закріпити поведінкові патерни, що відповідають сучасним викликам.

Зміцнення культури взаємної відповідальності, прозорості комунікації та орієнтації на професійний розвиток є фундаментом для формування стійкої системи мотивації. Відповідно, мотиваційна модель має виконувати роль своєрідного інструмента культурного управління – стимулювати бажану поведінку, винагороджувати прояви ініціативності, визнавати командні досягнення (табл. 3.12).

Взаємодія між мотивацією та культурою створює підґрунтя для довгострокової поведінкової стабільності, що проявляється у зниженні конфліктності, підвищенні залученості та покращенні функціонування міжпідроздільних команд.

Таблиця 3.12 – Узгодження мотиваційної моделі з елементами корпоративної культури на ТОВ «Roshen»

Елемент культури	Відповідний мотиваційний інструмент	Поведінковий результат
Відповідальність	премії за якість, наставництво	зростання дисципліни
Співпраця	командні індикатори в преміюванні	посилення командної взаємодії
Ініціативність	преміювання за інновації	активне висування пропозицій
Прозорість	цифрові інтерфейси мотивації	довіра до системи оцінювання
Професійний розвиток	індивідуальні траєкторії	стабільний кадровий резерв

Джерело: складено автором

Оцінювання потенційної ефективності нової моделі має спиратися на систему індикаторів, що дозволяє визначити вплив на кадрову стабільність, продуктивність, якість продукції та загальну ефективність управління.

Прогнозування відбувалося на основі динаміки 2023-2025 рр., поточних потреб виробництва та середньострокових цілей підприємства (табл.3.13).

Таблиця 3.13 – Прогноз результатів упровадження мотиваційної моделі (2026-2030 рр.) на ТОВ «Roshen»

Показник	Поточне значення (2025)	Прогноз (2030)	Очікуваний ефект
Плинність кадрів	12%	7–8%	стабілізація персоналу
Продуктивність	базовий рівень	+10–14%	ефективність праці
Участь у навчанні	48%	70–75%	зростання кваліфікації
Рівень задоволеності мотивацією	61%	78–82%	зміцнення лояльності
Середній час адаптації	4 міс	2,5 міс	швидке включення у виробництво

Джерело: складено автором

Дані прогнозу демонструють, що інтеграція нової моделі має потенціал суттєво підвищити як результативність праці, так і якість взаємодії між підрозділами. Водночас зниження плинності та скорочення часу адаптації зменшують витрати підприємства та збільшують кадрову стабільність.

Проектна мотиваційна система для 2026-2030 рр. створює умови для комплексного розвитку персоналу, забезпечуючи збалансований підхід до стимулювання різних категорій працівників. Інтеграція матеріальних, професійних, організаційних, стратегічних і цифрових елементів формує нову логіку взаємодії між працівником і підприємством. Завдяки цьому зміцнюється кадровий резерв, підвищується гнучкість управлінських рішень та створюється основа для подальших технологічних перетворень.

Мотиваційна модель, що поєднує індивідуальні траєкторії, інноваційні інструменти та цифрові технології, забезпечує внутрішню стійкість організації у період модернізації та підсилює конкурентні позиції підприємства на ринку.

3.3. Прогноз ефективності запропонованих змін та оцінка їх впливу на кадрову та виробничу стабільність

Розроблення прогнозу ефективності оновленої мотиваційної моделі потребує методологічної бази, яка дозволяє об'єктивно оцінити очікуваний вплив системи стимулювання на діяльність підприємства. Питання мотивації за своєю природою є комплексним, оскільки охоплює економічні, соціальні, психологічні та поведінкові процеси, а тому прогнозування повинно відбуватися в умовах багатфакторності.

Для ТОВ «Roshen» прогноз на 2026-2030 рр. має спиратися на кілька груп даних: статистику кадрових процесів за 2023-2025 рр., показники виробничої динаміки, структуру персоналу, рівень задоволеності працівників, результати навчання та аналітику щодо ключових індикаторів мотивації. Важливими є не лише абсолютні величини, а й темп їх змін, внутрішні диспропорції та поведінкові тенденції.

У межах прогнозу використано комбінацію трьох типів аналітичних підходів:

1. Трендовий аналіз, що дозволяє визначити очікувану динаміку ключових показників за умови збереження тенденцій 2023-2025 рр.

2. Сценарне прогнозування, яке враховує можливі зміни економічної та кадрової ситуації у 2026-2030 рр.

3. Кореляційний підхід, що дає можливість встановити взаємозв'язки між змінами у системі мотивації та показниками продуктивності, адаптивності, плинності та залученості.

Комбінація цих трьох методів дає збалансоване уявлення про можливий вплив модернізованої системи мотивації й дозволяє оцінити її ефективність не лише за формальними показниками, а й за глибинними структурними змінами у поведінці персоналу.

Для вимірювання ефективності оновленої моделі визначено систему критеріїв, що охоплюють кадрові, виробничі, поведінкові та організаційні параметри. Вони дозволяють не лише виміряти кінцевий результат, а й простежити логіку впливу системи мотивації на різні напрямки діяльності підприємства.

До ключових критеріїв належать:

- кадрова стабільність – рівень плинності, структура звільнень, збереження працівників ключових професій;
- адаптивність та кваліфікаційний розвиток – динаміка участі у навчальних програмах, швидкість адаптації до технологічних змін;
- продуктивність праці – виконання норм, якість операцій, рівень простоїв;
- мотиваційний фон – рівень задоволеності мотиваційною системою, баланс очікувань та можливостей;
- взаємодія між підрозділами – якість комунікації, узгодженість дій, стабільність у виробничих змінах;
- інноваційна активність – кількість поданих і впроваджених раціоналізаторських пропозицій, участь у проєктах, ініціативність.

Важливо, що ці критерії не є автономними. Наприклад, підвищення кваліфікації часто передуює зростанню продуктивності, а ефективна організаційна взаємодія впливає на рівень якості роботи та стабільність зміни. Таким чином,

прогноз ефективності повинен враховувати не лише статичні вимірювання, а й систему взаємозв'язків (3.14).

Таблиця 3.14 – Критерії оцінювання ефективності модернізованої мотиваційної системи на ТОВ «Roshen»

Група критеріїв	Показники	Очікуваний вплив
Кадрові	рівень плинності, структура звільнень	підвищення стабільності персоналу
Професійні	участь у навчанні, час адаптації	зростання готовності до модернізацій
Виробничі	продуктивність, якість операцій, простої	підвищення ефективності виробництва
Психологічні	задоволеність, залученість	формування позитивного клімату
Організаційні	командна динаміка, комунікації	зменшення конфліктності
Інноваційні	раціоналізаторські пропозиції	посилення інноваційності

Джерело: складено автором

Для якісного прогнозування необхідно порівняти поточний стан системи мотивації з очікуваним рівнем її розвитку у 2030 році. Такий аналіз дозволяє сформулювати реалістичну базу для моделювання ефектів та визначити, які напрямки матимуть найбільший вплив на діяльність підприємства (табл. 3.15).

Таблиця 3.15 – Порівняння поточного та прогнозного стану ключових характеристик мотивації на ТОВ «Roshen»

Характеристика	Стан у 2025 р.	Очікування до 2030 р.	Імовірні результати
Доступність мотиваційних інструментів	нерівномірна	збалансована	зменшення внутрішньої напруги
Матеріальна стабільність	середня	висока	зміцнення дисципліни
Індивідуалізація стимулів	часткова	повна	підвищення лояльності молоді
Можливості розвитку	вибіркові	системні	формування кадрового резерву
Довгострокові стимули	обмежені	розвинуті	зниження ризику звільнень
Прозорість преміювання	середня	висока	зростання довіри
Організаційна взаємодія	нерівномірна	стабільна	покращення командної роботи

Джерело: складено автором

Зведена характеристика свідчить про те, що найбільші зміни очікуються у сфері розвитку персоналу, індивідуалізації мотивації та стабілізації виробничих процесів. Саме ці аспекти формують ядро прогнозу, оскільки вони є визначальними як для кадрової, так і для виробничої стабільності.

Прогноз впливу реалізованих інструментів будується через систему взаємозв'язків між трьома блоками: кадровим, виробничим і поведінковим. Вони формують сукупний ефект модернізованої системи мотивації (рис.3.5).

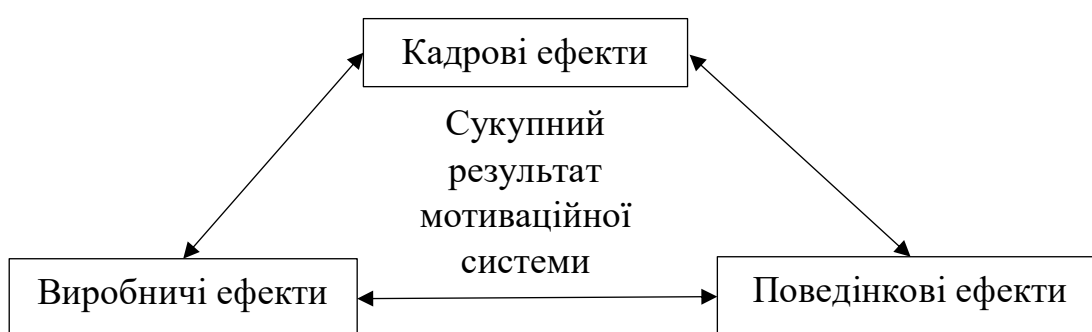

Рисунок 3.5 – Структурна модель прогнозу ефективності мотиваційної системи на ТОВ «Roshen»

Джерело: складено автором

У межах цієї моделі кадрові зміни включають стабілізацію персоналу, зменшення плинності, підвищення готовності до навчання. Виробничі зміни охоплюють зростання продуктивності, зниження браку та скорочення простоїв. Поведінкові ефекти проявляються через підвищення залученості, ініціативності та покращення комунікацій.

Важливо, що ці блоки не є ізольованими: стабільність у персоналі прямо впливає на технологічні показники, а високий рівень командної взаємодії зменшує витрати на управління та корекцію помилок.

Методологічні підходи та система критеріїв оцінювання формують основу для детального прогнозу ефективності модернізованої мотиваційної системи у 2026-2030 рр.

Концептуальна модель прогнозування демонструє, що зміни у мотиваційній політиці мають потенціал забезпечити комплексний позитивний вплив як на кадрову структуру, так і на виробничі процеси. Вони формують передумови для стабілізації персоналу, підвищення його готовності до модернізації та зростання ефективності діяльності підприємства.

Прогнозування впливу оновленої системи мотивації на діяльність підприємства ґрунтується на оцінці взаємозв'язків між зміною поведінкових патернів працівників, трансформацією кадрових процесів та динамікою виробничих показників.

Будь-яка мотиваційна модель починає діяти не миттєво: її результати проявляються поступово та накопичуються через зміну внутрішніх установок, професійних звичок і реакцій на організаційні стимули. Саме тому оцінка ефектів має враховувати часові лаги, інерційність кадрових процесів і різну сприйнятливість до змін серед різних груп персоналу.

У цьому контексті 2026-2030 рр. можна вважати перехідним періодом, у межах якого підприємство рухається від фрагментарних мотиваційних механізмів до цілісної системи, здатної забезпечити передбачуваність поведінкових реакцій та високий рівень продуктивності.

Оновлена система мотивації передбачає комплекс впливів на кадрову структуру: від зменшення плинності та формування кадрового резерву до розвитку внутрішньої мобільності й підвищення участі у програмах професійного зростання.

Стабільність кадрової структури є базовою умовою підвищення ефективності виробництва, адже постійні зміни персоналу створюють додаткове навантаження на підрозділи, збільшують витрати часу на адаптацію та підвищують ризик технологічних помилок.

На підставі аналітики 2023-2025 рр., оцінки потреб виробництва та потенціалу проєктної мотиваційної моделі сформовано прогноз динаміки основних кадрових показників (табл. 3.16).

Таблиця 3.16 – Прогноз кадрових змін у 2026-2030 рр. для ТОВ «Roshen»

Показник	2025 р.	2026 р.	2027 р.	2028 р.	2029 р.	2030 р.	Тенденція
Плинність кадрів	12%	11%	10%	9%	8–8,5%	7–8%	стабільне зниження
Участь у навчанні	48%	55%	61%	66%	70%	73–75%	зростання активності
Формування резерву	точкове	8% штату	12%	16%	20%	22–25%	посилення кадрового потенціалу
Внутрішня мобільність	низька	середня	середня	зростаюча	висока	висока	розширення можливостей
Тривалість адаптації	4 міс	3,3 міс	3,0 міс	2,8 міс	2,6 міс	2,5 міс	прискорення

Джерело: складено автором

Зниження плинності до рівня 7-8% у 2030 р. свідчить про формування стабільної кадрової структури. Різке зростання участі у навчанні та розширення кадрового резерву свідчать про те, що персонал відчуває перспективу й готовий інвестувати час у розвиток професійних компетентностей. Внутрішня мобільність стане новим інструментом адаптації до виробничих змін, тоді як скорочення часу адаптації означає підвищення ефективності наставництва та внутрішнього навчання.

Виробничі показники є найчутливішими до змін у мотиваційному середовищі. Підвищення стабільності персоналу, зростання професійної компетентності та поліпшення командної взаємодії створюють умови для зниження технологічних втрат і зростання якості продукції.

У 2026-2030 рр. очікується зміцнення трьох ключових виробничих напрямків: виконання норм, якість операцій та зменшення простоїв обладнання. Останній показник має особливе значення для підприємств харчової

промисловості, оскільки технологічні переривання створюють ризики не лише для продуктивності, а й для якості продукції (табл. 3.17).

Таблиця 3.17 – Прогноз виробничих показників для ТОВ «Roshen»

Показник	2025 р.	Прогноз 2030 р.	Зміна	Очікуваний ефект
Виконання норм	базовий рівень	+7–10%	зростання	підвищення стабільності циклограм
Технологічний брак	100% (база)	80–85%	–15–20%	покращення якості
Простої обладнання	100% (база)	85–90%	–10–15%	зменшення втрат часу
Інноваційні пропозиції	100% (база)	130–140%	+30–40%	зростання інноваційності
Швидкість реагування ІТП	базовий рівень	+12–15%	покращення	підвищення надійності процесів

Джерело: складено автором

Зростання виконання норм та зниження браку є прямим наслідком стабільності персоналу й підвищення його кваліфікації. Зменшення простоїв демонструє ефективність технічної мотивації ІТП та розвиток компетентностей у сфері обслуговування обладнання. Посилення інноваційної активності свідчить про позитивний вплив нематеріальних стимулів, зокрема преміювання за раціоналізаторські пропозиції та участь у проєктах модернізації.

Поведінкові зміни — найбільш тривалий і найскладніший елемент прогнозу. Однак саме вони визначають здатність мотиваційної системи підтримувати стабільність у довгостроковій перспективі. У 2026-2030 рр. очікується підвищення рівня відповідальності, ініціативності, взаємодії та внутрішньої комунікації.

Поведінковий прогноз свідчить про формування більш стабільного та зрілого персоналу. Рівень залученості зростає завдяки чіткій логіці стимулів, можливості брати участь у проєктах і впливати на виробничі рішення. Підвищення відповідальності пов'язане зі зростанням індивідуальної прозорості результатів через цифрові інтерфейси оцінювання. Зміцнення довіри до мотиваційної системи зменшує число конфліктів та підвищує якість комунікацій.

Сукупний вплив модернізованої мотиваційної системи на стабільність підприємства проявляється через одночасне покращення трьох груп параметрів:

кадрових, виробничих і поведінкових. Ці параметри формують системний ефект, який неможливо досягти при використанні окремих несистемних стимулів (табл. 3.18).

Таблиця 3.18 – Узагальнений прогноз ефектів модернізованої системи мотивації (2026-2030 pp.) для ТОВ «Roshen»

Напрямок впливу	Очікувані зміни	Системний результат
Кадрові процеси	стабілізація, розвиток резерву, зростання внутрішньої мобільності	зниження ризику дефіциту кадрів
Виробничі процеси	зростання продуктивності, підвищення якості, зменшення простоїв	підвищення ефективності діяльності
Поведінка персоналу	підвищення відповідальності, ініціативності, довіри	покращення організаційної взаємодії

Джерело: складено автором

Проведений прогноз демонструє, що модернізована система мотивації має потенціал суттєво вплинути на ключові аспекти функціонування підприємства. Її ефективність проявлятиметься у стабілізації кадрової структури, зростанні професійної активності, посиленні відповідальності та підвищенні якості виробничих процесів. У сукупності ці ефекти формують основу для стійкого розвитку ТОВ «Roshen» у 2026-2030 pp.

Комплексна модернізація системи мотивації, що описана у попередніх підрозділах, є не лише інструментом оперативного управління персоналом, а й стратегічним механізмом забезпечення довгострокової стійкості ТОВ «Roshen». Мотиваційні зміни мають багатовимірний характер: вони трансформують кадрову структуру, впливають на виробничу динаміку, змінюють поведінкові орієнтири працівників та формують нові принципи внутрішньої комунікації. Сукупність цих ефектів створює основу для зміцнення позицій підприємства у конкурентному середовищі 2026-2030 pp.

Оцінювання стратегічних наслідків передбачає розгляд не лише кількісних змін, а й тих якісних перетворень, які визначатимуть здатність підприємства адаптуватися до економічних, технологічних і соціальних викликів майбутнього десятиліття.

Перехід від традиційної мотиваційної системи до багаторівневої моделі приводить до зміцнення кадрового потенціалу. У 2026–2030 рр. відбуватиметься перегрупування ролей усередині колективу: збільшиться частка працівників із високим рівнем компетентності, розшириться участь персоналу у внутрішніх проєктах і зросте кількість працівників, включених у кадровий резерв.

Важливо, що це зростання має не механічний, а якісний характер. Нові професійні ролі формуються не через зовнішній підбір, а через внутрішній розвиток, що робить систему стійкою до коливань ринку праці (табл. 3.19).

Таблиця 3.19 – Очікувані структурні зміни у професійних ролях персоналу (2026–2030 рр.) для ТОВ «Roshen»

Параметр	2025 р.	Прогноз 2030 р.	Стратегічний результат
Частка працівників із високим рівнем кваліфікації	42%	58-62%	підвищення технічної стійкості
Частка працівників, що беруть участь у проєктах	15%	35-40%	зростання інноваційної активності
Працівники в кадровому резерві	точково	22-25%	формування внутрішніх лідерів
Частка внутрішніх переходів	низька	висока	зниження залежності від зовнішнього ринку

Джерело: складено автором

Збільшення частки кваліфікованих працівників не лише підвищує ефективність виробництва, а й зміцнює здатність підприємства адаптуватися до модернізацій. Внутрішня підготовка персоналу формує кадровий резерв, який може заміщати ключові позиції без тривалих пошуків на ринку праці, що особливо важливо у періоди технологічних перебудов.

Мотиваційна модель, що поєднує матеріальні, професійні, організаційні та цифрові інструменти, сприяє формуванню нового типу управління. У системі зростає роль зворотного зв'язку, внутрішньої комунікації та прозорості. Відбувається зсув від реактивного управління до проактивного, коли керівники мають доступ до актуальних даних щодо продуктивності, мотиваційних індикаторів та ризиків вигорання.

Покращення управлінської взаємодії відбувається на тлі зменшення конфліктності та підвищення довіри до системи оцінювання. Завдяки цьому керівники отримують можливість швидше ухвалювати рішення, оптимізувати навантаження та ефективно формувати робочі зміни.

Стійкість організації є наслідком системної роботи мотиваційних інструментів. Вона проявляється у зменшенні управлінських помилок, скороченні часу реакції на відхилення та здатності утримувати цілісну командну динаміку у періоди навантаження. Фактично, мотиваційна система формує нову управлінську культуру, де пріоритетом є не лише дисципліна, а й взаємодія та участь.

Виробнича стійкість – один із найважливіших стратегічних показників. Умови сучасного ринку харчової промисловості потребують мінімізації втрат часу, забезпечення високої якості продукції, швидкого реагування на технічні зміни та здатності працювати без різких коливань продуктивності.

Оновлена система мотивації створює фундамент для таких процесів завдяки посиленню відповідальності працівників, розвитку компетентностей і стабілізації персоналу. Передбачуваність кадрових процесів зменшує ризик технологічних збоїв, а професійне навчання – ризик помилок, пов'язаних із недостатньою кваліфікацією (табл. 3.20).

Таблиця 3.20 – Стратегічні виробничі ефекти модернізованої системи мотивації (2026-2030 pp.) для ТОВ «Roshen»

Параметр	Очікувана зміна	Стратегічна цінність
Стабільність циклограм	підвищення на 7–10%	зменшення ризику порушення графіків
Рівень технологічного браку	зниження до 80–85% від бази	зростання якості та збереження репутації
Простої обладнання	зменшення на 10–15%	підвищення ефективності використання потужностей
Професійна адаптивність	суттєве зростання	готовність до модернізації
Інноваційні рішення	приріст 30–40%	посилення конкурентоспроможності

Джерело: складено автором

Покращення виробничих показників, спричинене новою мотиваційною моделлю, має системний характер: підвищення кваліфікації зменшує кількість

помилки, стабільність персоналу знижує ризик перевантаження, а інноваційна активність формує основу для мінімізації виробничих витрат. У сукупності ці зміни створюють умови для зростання конкурентоспроможності продукції підприємства на внутрішньому та зовнішньому ринках.

Мотиваційна система 2026-2030 рр. формує не лише виробничі та кадрові ефекти, а й ширші соціально-економічні наслідки. На рівні працівника зміни означають стабільність зайнятості, доступ до розвитку та покращення умов праці. На рівні підприємства – підвищену продуктивність, зміцнення кадрової бази та скорочення витрат, пов'язаних із плинністю.

Диференційована система стимулювання сприяє формуванню нового типу трудової поведінки, що характеризується проактивністю, відповідальністю та високою якістю виконання завдань. У довгостроковій перспективі це забезпечує конкурентні переваги, пов'язані не лише з технологіями, а й з людським капіталом.

Модернізована система мотивації персоналу, розроблена для ТОВ «Roshen» на 2026-2030 рр., здатна забезпечити багатовимірний стратегічний ефект. Її вплив не обмежується покращенням окремих показників, а формує комплексну модель організаційної та виробничої стійкості.

На кадровому рівні система сприяє зниженню плинності, зростанню внутрішньої мобільності, посиленню кадрового резерву та розвитку компетентностей.

На виробничому рівні забезпечує зростання продуктивності, зменшення браку, скорочення простоїв та покращення технологічної дисципліни. На поведінковому рівні формує культуру взаємодії, відповідальності та ініціативності, яка є критично важливою у період модернізації. На стратегічному рівні створює умови для довготривалої конкурентоспроможності та здатності підприємства діяти у складному ринковому середовищі.

Проведене дослідження демонструє, що нова система мотивації є не просто інструментом стимулювання, а фундаментом організаційної стійкості та модернізаційного розвитку. Її впровадження формує кадрову й виробничу структуру, здатну забезпечити стабільний розвиток підприємства до 2030 року.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження дозволило сформуванати комплексне уявлення про сутність мотивації персоналу, механізми її формування та практичні інструменти вдосконалення системи стимулювання на підприємстві. Узагальнені результати роботи демонструють, що мотивація є багатовимірним соціально-економічним явищем, яке формується під впливом внутрішніх потреб працівника, організаційних умов, управлінських рішень, технологічного середовища та особливостей взаємодії в трудовому колективі. Відтак ефективне управління мотивацією потребує не набору окремих стимулів, а функціонування цілісної, узгодженої та адаптивної системи.

Перший розділ роботи зосереджував увагу на теоретико-методологічних засадах мотивації персоналу. Розгляд класичних і сучасних моделей дозволив встановити, що мотиваційна поведінка працівників не зводиться до реакції на матеріальні стимули, а формується у точці перетину потреб, професійних орієнтацій, когнітивних очікувань і соціального контексту. Змістові моделі дозволяють інтерпретувати потреби персоналу як структурований комплекс, що змінюється в залежності від етапу розвитку працівника.

Процесуальні моделі пояснюють механізм прийняття рішень у сфері трудової поведінки та підкреслюють важливість прозорості та справедливості системи винагород. Інтегральні та поведінкові моделі забезпечують ширше розуміння взаємодії індивідуальних і організаційних чинників. Важливим узагальненням стало те, що сучасні підходи до мотивації охоплюють як внутрішні, так і зовнішні детермінанти, а їх поєднання створює основу для тривалого підтримання продуктивності, залученості та професійної стійкості.

Вивчення форм, інструментів і механізмів стимулювання також показало, що ефективна система мотивації має спиратися на поєднання матеріальних, соціально-психологічних, організаційних та професійних стимулів. Матеріальні винагороди залишаються необхідною умовою, однак їх вплив є найбільш дієвим у поєднанні з можливостями професійного розвитку, автономією у прийнятті рішень, якісними

умовами праці, підтримкою з боку керівництва, сприятливою культурою та доступом до сучасних технологій.

Нематеріальна складова відіграє дедалі вагомішу роль, оскільки працівники орієнтуються не лише на компенсаційну вигоду, а й на можливість реалізувати свій потенціал, отримати визнання та відчувати психологічну безпеку. Узагальнення сучасних підходів підтвердило необхідність інтеграції різних груп стимулів у гнучку систему, здатну пристосовуватися до потреб персоналу та специфіки діяльності підприємства.

Другий розділ роботи був присвячений комплексному аналізу виробничо-фінансової діяльності, кадрової структури та діючої системи мотивації. Проведене дослідження показало, що результати діяльності підприємства за 2023-2025 рр. загалом демонструють позитивну динаміку, однак система стимулювання персоналу має низку внутрішніх дисбалансів. Виявлено, що структура мотивації є недостатньо диференційованою, а акцент на матеріальних стимулах переважає над розвитковими та організаційними.

Аналіз кадрового складу засвідчив наявність різних груп працівників з неоднаковими мотиваційними профілями, що потребує індивідуалізації підходів до винагороди й розвитку. Разом із тим виявлено певні бар'єри: непропорційність між результатами та винагородами, недостатню прозорість оцінювання, обмежені можливості для професійного зростання окремих категорій персоналу, обмеженість каналів внутрішньої комунікації та слабку взаємодію між підрозділами.

Узагальнення результатів аналітичного блоку засвідчило, що проблеми мотивації найчастіше мають системний характер і пов'язані зі структурними особливостями організації праці, недостатньою поінформованістю працівників щодо критеріїв оцінювання, нерівномірністю розподілу відповідальності та відсутністю єдиної концепції розвитку персоналу.

Це створює ризики зниження продуктивності, зростання плинності кадрів та втрати професійної ініціативи. Водночас наявний потенціал підприємства та

позитивна динаміка основних показників свідчать про сприятливі умови для модернізації мотиваційної політики.

Третій розділ був спрямований на розроблення стратегічних напрямів удосконалення системи мотивації на період 2026-2030 рр. Запропонована модель модернізації мотиваційної політики виходить із необхідності врахування професійного профілю персоналу, технологічної специфіки виробництва, ціннісних орієнтацій працівників та вимог сучасного ринку праці.

Удосконалена система передбачає багаторівневу структуру: базовий рівень (умови праці, стабільність, соціальна підтримка), індивідуалізований рівень (компетентнісні стимули, навчання, проєктна участь), стратегічний рівень (кар'єрні траєкторії, високий ступінь автономії, участь у розвитку організації). Значну увагу приділено розвитку професійних стимулів, використанню цифрових аналітичних платформ, впровадженню диференційованих моделей преміювання та побудові системи підтримки психологічної стійкості персоналу.

Прогнозна модель ефективності показала, що за умови впровадження запропонованих змін підприємство може очікувати підвищення продуктивності праці, скорочення плинності кадрів, посилення внутрішньої залученості, зміцнення організаційної культури та зростання інноваційної активності. Важливо, що запропоновані рекомендації узгоджуються зі структурою персоналу, можливостями підприємства та сучасними тенденціями розвитку управління трудовими ресурсами.

Узагальнюючи результати трьох розділів, можна стверджувати, що формування ефективної системи мотивації вимагає цілісного, системного й науково обґрунтованого підходу. Традиційні форми стимулювання зберігають значущість, але не можуть забезпечити очікуваного рівня продуктивності без впровадження нематеріальних, професійних та організаційних механізмів.

Успішна мотиваційна система має ґрунтуватися на поєднанні психологічного комфорту, професійного визнання, можливостей розвитку, справедливих правил оцінювання та сучасних технологічних рішень. Лише збалансована та адаптивна система, здатна реагувати на потреби персоналу й стратегічні цілі підприємства,

може забезпечити стійкі результати, інноваційність та конкурентоспроможність у довгостроковій перспективі.

Таким чином, сформована система рекомендацій, обґрунтована в роботі, має потенціал забезпечити оновлення мотиваційної політики, підвищити ефективність управління персоналом і сприяти посиленню організаційної стабільності в умовах динамічних змін економічного середовища.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Андрусенко І. Мотиваційні механізми в системі управління трудовими ресурсами: тенденції розвитку // Економіка та держава. – 2024. – №3. – С. 45–51.
2. Атаманенко К. Системи мотивації персоналу в умовах цифрової трансформації управління // Менеджмент і маркетинг. – 2023. – №2. – С. 112–119.
3. Бабенко Л. Психологічні чинники трудової мотивації працівників на підприємствах України // Соціально-трудові відносини. – 2022. – №1. – С. 73–82.
4. Беляєва Т. Професійний розвиток як інструмент нематеріального стимулювання // Вісник економічної науки України. – 2023. – №4. – С. 98–104.
5. Бондар О. Трудова поведінка персоналу та мотиваційні орієнтації молодих фахівців // Бізнес Інформ. – 2021. – №8. – С. 152–158.
6. Бондаренко Г. Роль організаційної культури у формуванні мотиваційного клімату // Інноваційна економіка. – 2020. – №7. – С. 41–47.
7. Борецька Н. Методи стимулювання й мотивування у системі управління персоналом // Проблеми економіки. – 2023. – №1. – С. 60–67.
8. Василенко В. Мотивація персоналу як чинник підвищення ефективності діяльності підприємств // Економіка розвитку. – 2021. – №2. – С. 103–110.
9. Гавриленко О. Мотиваційні драйвери працівників у післякризовий період // Ринок праці та зайнятість населення. – 2024. – №1. – С. 24–30.
10. Герасимчук З. Стратегічний підхід до формування системи мотивації персоналу на підприємстві // Підприємництво і торгівля. – 2023. – №38. – С. 89–95.
11. Геращенко І. Управління персоналом: сучасні технології впливу на мотивацію працівників. – Київ: КНЕУ, 2020. – 224 с.
12. Глотова Г. Соціально-психологічна підтримка персоналу як основа нематеріальної мотивації // Вісник КНЕУ. – 2021. – №5. – С. 133–140.
13. Гнатенко І. Мотиваційний менеджмент у цифрову епоху: новітні виклики // Економіка і організація виробництва. – 2024. – №2. – С. 9–16.

14. Гриньова В. Мотиваційні стратегії суб'єктів господарювання в умовах конкуренції // Український журнал прикладної економіки. – 2020. – №3. – С. 124–131.
15. Гришнова О. Економіка праці та соціально-трудові відносини. – Київ: КНЕУ, 2020. – 528 с.
16. Даниленко Л. Управління трудовим потенціалом у контексті мотиваційних моделей // Економічний вісник університету. – 2022. – №51. – С. 72–79.
17. Добрянська Л. Нематеріальна мотивація як стратегічний ресурс підприємства // Вісник соціально-економічних досліджень. – 2023. – №4. – С. 54–61.
18. Дружиніна В. Кадрова політика в умовах змін: мотиваційний аспект // Держава та регіони. Сер.: Економіка. – 2024. – №1. – С. 118–125.
19. Євтушенко М. Стимулювання інноваційної активності персоналу // Науковий вісник УжНУ. – 2022. – №1. – С. 45–52.
20. Журавель С. Вплив стилю керівництва на мотивацію працівників // Організація виробництва. – 2023. – №5. – С. 37–44.
21. Загорна Т. Мотиваційне середовище підприємства у сучасних умовах // Економіка та суспільство. – 2021. – №29. – С. 203–210.
22. Занора В. Мотиваційні інструменти у системі HR-менеджменту // Інвестиції: практика та досвід. – 2020. – №22. – С. 58–62.
23. Іванова О. Управління персоналом: нові концепції мотивації. – Львів: ЛНУ, 2022. – 312 с.
24. Ільченко Н. Оцінювання результативності персоналу у контексті мотивації // Бізнес Інформ. – 2022. – №12. – С. 177–183.
25. Карпенко О. Мотиваційний механізм формування залученості працівників // Вісник ХНЕУ. – 2024. – №2. – С. 95–102.
26. Квасницька Р. Гнучкі системи стимулювання персоналу: українська практика // Економіка та держава. – 2023. – №8. – С. 49–55.

27. Кириленко Н. Розвиток компетентнісних підходів у кадровому менеджменті // Проблеми економіки. – 2020. – №4. – С. 43–50.
28. Козирєва Т. Мотиваційні профілі працівників: емпіричний аналіз // Регіональна економіка. – 2023. – №3. – С. 80–88.
29. Кононенко К. Психоемоційна складова трудової мотивації // Вісник психології і педагогіки. – 2022. – №42. – С. 57–63.
30. Кравець С. Стратегії підвищення продуктивності персоналу на основі мотиваційних моделей // Наукові праці КНТЕУ. – 2021. – №27. – С. 128–135.
31. Крамаренко Г. Цифрові HR-платформи як інструмент мотивації // Східна Європа: економіка, бізнес та управління. – 2024. – №3. – С. 41–48.
32. Куліков М. Вплив організаційної культури на трудову поведінку працівників // Економіка і прогнозування. – 2022. – №1. – С. 114–121.
33. Лазаренко Л. Моделі мотивації персоналу у виробничих системах // Економічний аналіз. – 2023. – №31. – С. 72–79.
34. Литвиненко Я. Залученість персоналу: методи діагностики та управління // Бізнес Інформ. – 2019. – №11. – С. 145–150.
35. Лобода Ю. Кар'єрні траєкторії як мотиваційний фактор розвитку працівників // Ефективна економіка. – 2024. – №6. – С. 5–11.
36. Малик Я. Оцінювання мотиваційного потенціалу персоналу // Вісник Хмельницького університету. – 2022. – №2. – С. 98–105.
37. Мельник О. Механізми формування мотиваційної політики в організації // Вісник соціально-економічних досліджень. – 2021. – №3. – С. 89–96.
38. Михайловська А. Сучасні тенденції розвитку систем оплати праці // Економіка праці. – 2023. – №2. – С. 37–43.
39. Мойсеєнко І. Фактори задоволеності працівників трудовою діяльністю // Український соціологічний журнал. – 2021. – №2. – С. 55–62.
40. Назарко С. Гуманізація управління персоналом у контексті мотивування // Вісник ХНЕУ. – 2023. – №4. – С. 129–136.

41. Нестеренко Н. Формування системи мотивації на засадах компетентнісного підходу // Інвестиції: практика та досвід. – 2019. – №12. – С. 34–39.
42. Олійник Т. Талант-менеджмент як фактор стратегічної мотивації персоналу // Економіка і організація виробництва. – 2024. – №1. – С. 22–30.
43. Осадчук І. Вплив мотивації на продуктивність праці персоналу // Економіка та суспільство. – 2020. – №21. – С. 66–72.
44. Паламарчук М. Управління знаннями в організації: мотиваційні підходи // Бізнес Інформ. – 2023. – №2. – С. 99–106.
45. Пашко І. Мотиваційні механізми у системі HR-менеджменту // Економічний простір. – 2022. – №178. – С. 54–60.
46. Підгірна Л. Зміни мотиваційних орієнтацій працівників у цифровій економіці // Трансформаційні процеси економіки. – 2024. – №2. – С. 103–110.
47. Пилипенко О. Стили керівництва та їх вплив на мотивацію персоналу // Менеджмент і підприємництво. – 2021. – №1. – С. 87–94.
48. Поліщук А. Мотиваційні інструменти у виробничих колективах // Інноваційна економіка. – 2022. – №3. – С. 43–52.
49. Прядко О. Мотиваційний менеджмент: ключові аспекти розвитку // Економіка та держава. – 2024. – №6. – С. 105–112.
50. Романенко Л. Психологічна готовність працівників до змін як мотиваційний чинник // Соціально-трудові відносини. – 2021. – №2. – С. 22–30.
51. Савчук В. Сучасні практики преміювання персоналу // Бізнес Інформ. – 2024. – №3. – С. 131–138.
52. Сидоренко І. Розвиток кар'єрних програм як інструмент підвищення мотивації // Вісник КНЕУ. – 2022. – №8. – С. 72–79.
53. Степаненко Є. Мотивація персоналу в умовах гнучкого виробництва // Український журнал прикладної економіки. – 2021. – №5. – С. 88–96.
54. Тарасенко С. Управління поведінкою персоналу: мотиваційний аспект // Організація праці. – 2020. – №12. – С. 54–61.

55. Ткаченко Л. Ефективність мотиваційних стратегій у виробничих організаціях // Підприємництво і торгівля. – 2023. – №41. – С. 117–123.
56. Федоренко І. HR-аналітика як інструмент мотиваційного управління // Східна Європа: економіка, бізнес та управління. – 2024. – №2. – С. 27–34.
57. Чумак О. Формування мотиваційного середовища у великих організаціях // Економічний форум. – 2022. – №2. – С. 44–50.